

"Bu 14 Şubat'ta; kuşlar, kadınlar, çocuklar ve tüm insanlık olarak artık iyi olmak istiyoruz. Çünkü insan öyküsüyle ve haklarıyla var."

Dünya Öykü Günü Kutlu Olsun!

YENİ

TEDEBİYAT

TED'Lİ FARKLI OKUR YAZAR

ayraç hediye siye

Tüm sayılar bu kodun içinde!

Şubat 2020

YENİ
TEdebiyat
aylık çıkan okul dergisi

Sayı: 4

TED İzmir Koleji adına öğrencilerimiz tarafından hazırlanmıştır.

Editör	Gülben KOCABIÇAK
Emeği Geçen Öğretmenlerimiz	Berna KURTULUŞ Çiğdem KARATAŞ Çağla ÖZTÜRK Ali UYSAL Kübra GÜVEN
Kapak Tasarım	Ege ÇİMEN
Söyleşi	Kıvanç MADİOĞLU
Öğrencimizi Tanıyalım	Dora DERİNLER
Müzik Köşesi	Efe BALLAR
Araştırma	Denizefe ERSAN
Manga Eleştirisi	Kayra PAMPAR
Özel Gün	Ali UYSAL
Öykü	Berna KURTULUŞ
Öykü	Kardelen ÖZKAN
Öykü	Orhan ÇOLAK
Öykü	Lara AKA
Öykü	Efe KOCACENK
Öykü	Nil ÖZALP
Hikâye Zamanı	Eylül BAYKARA İdil AKVARDAR Efe BALLAR
Şiir	Berna KURTULUŞ
Şiir	Eylül EREN
Şiir	Doruk ÜSTÜNDAĞ
Şiir	*A.S.
Şiir	*ANKA
Şiir	Yıldırım Efe ERSİN
Şiir	Ceyla ERYÖNER
Deneme	İpek ATAY
Katkı Sağlayanlar	Eylül HASANEFENDİ Kutay ÖZKAN Efe Ömer ŞAHİN Alara Melanie CAREY Assyl BEXAİN
Baskı	Özlem ÇETİN

M. Fevzi Çakmak, 4088. Sk. No:2, 35430 Urla/İzmir
444 6 833 <https://www.tedizmir.k12.tr/>

tedebiyat@tedizmir.k12.tr

İÇİNDEKİLER

1-2 **Ayın Konuğu:** Gökçe Dölek

5-6 **Öğrencimizi Tanıyalım:** Dora Derinler

9 **Efsane Basketbolcu:** Kobe Bean Bryant

10 **Şiir:** Sen
11 Uzun Yol

12-24 **Dünya Öykü Günü ÖYKÜ DOSYASI**
Mavi Renkli Çocuktum
Rüzgârın Sesi
Tarumar
Denizin Sesi
İki Ruh
Kamp Ateşi

25 **YENİ!**
Hikâye Zamanı

27 **Şiir:** Zar

31 **Manga:**
Death Note

33-36 **Şiir:** Kumarbaz
Rüyama Anlam
Mani
Paramparça

37 **Sudoku**

GÖKÇE DÖLEK

"Önce kendimizle olan iletişimimizi düzeltirsek dış dünya ile olan hikâyelerimizin de değişeceğine inanıyorum."

BİZE GÜZEL BİR SON LAZIM!

KIVANÇ MADİOĞLU- 11/D

TEdebiyat'ın dördüncü sayısının söyleşi konuğu okulumuzun kurumsal iletişim yöneticisi Gökçe Dölek. Hâlihazırda üç kitabı bulunan yazarın dördüncü kitabı kısa bir zaman içinde raflarda yer alacak. Yazdıklarına ve yazarlığına dair önemli bilgiler paylaşan yazarımızla yaptığımız keyifli söyleşiyi sizlerle paylaşıyoruz.

Kendinizden bahseder misiniz? Yazmaya olan merakınızı ilk ne zaman keşfettiniz? Sizi yazarlığa başlatan yaşadığınız özel bir olay oldu mu?

Belki çok klişe olacak ama her fırsatta her yere bir şeyler karalayan, hayal gücü yüksek ve kendi kendine devamlı hikâyeler uyduran bir çocuktum. Günlük tutmayı çok severdim. Günlüğe o günü anlatmaktan ziyade farklı hikâyeler yaşamış gibi yazardım. Babam bu kız ileride yazar olacak dediğinde "Sahiden bu mümkün olabilir mi?" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Yazmak benim için her zaman kendimi doğru ve gerçek ifade etmemin ve duygularıyla ilişki kurmamın en kolay ve kestirme yolu olduğu için bu yola başvurmuş olabilirim.

KİTAPLARI

Bir Kadının Hikâyesi • Butik Yayıncılık (2013)

Büyük Resim • Butik Yayıncılık (2016)

Bize Güzel Bir Son Lazım • Kara Karga Yayınları (2019)

Romanlarınızda insan ilişkileri ekseninde toplumsal tıkanıklığa da vurgu yapıyorsunuz. İlk kitabınızdaki kahramanların temel sorunlarından birini iletişimsizlik olarak alabilir miyiz? Bu temadan hareketle toplumumuzdaki insan davranışlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Aslında tüm kitaplarım kişinin başkaları ile ilişkisi üzerinden kendisi ile olan ilişkisini sorgulaması gerektiğini vurguluyor. İnsan ilişkileri çok kuvvetli biri olarak neden bu kadar yalnız hissettiğimi hatta bazen yanlış hissettiğimi çok sorgularım. Önce kendimizle olan iletişimimizi düzeltirsek dış dünya ile olan hikâyelerimizin de değişeceğine inanıyorum. Git gide yalnızlaşan bir toplumda hatta dünyada yaşıyoruz. Teknoloji ve günümüz modern araçları da bu yalnızlığı destekler nitelikte. Kendi ile mutlu olmayan bireylerin başkaları ile mutlu olacağına inanmadığımdan tüm kitaplarım kişinin kendi iç sesi ile hesaplaşması ve kendini arayışı üzerine kurgulu diyebilirim.

Kitaplarınızın baş kahramanları kadınlar. Baş kahramanı erkek olan bir roman yazmayı düşünüyor musunuz? Ya da yazsaydınız nasıl bir karakter olurdu?

Aslında üçüncü kitabımda hem erkek hem kadın iki karakter olsa da bir kadın olarak sanırım kadınları yazmayı daha çok seviyorum. Bu bir kadın olarak anlaşılma ihtiyacımdan da kaynaklı olabilir. Ancak "Bize Güzel Bir Son Lazım" kitabımda güçlü bir karakter olan Kaya için özellikle erkeklerden çok güzel yorumlar aldım. Erkeğin dünyasını da yazabildiğimi gördüm. Şu an yazmaya devam ettiğim dördüncü kitabımın ana karakteri erkek olacak. Farklı ve dikkat çekici sağlam bir erkek karakteri yazıyorum. Tarz olarak dördüncü kitabım tüm kitaplarımdan farklı bir konuyu ele aldığından özellikle karakterin çok sevileceğine inanıyorum.

Son kitabınızda dikkat çeken bir ifade var: "Aşk bir şeyin eksikliğini, başka bir şey ile doldurma ihtiyacıdır." İnsan için çok özel ve çok genel bir tanım olan aşk tanımınız romanlarınızın otobiyografik özellikte olduğunu gösterir mi?

Kitaplarımda kendi hayatımdan izler yok. Her şey tamamen kurgu. İyi bir gözlemci olduğum için çevremde olan ilişkilerden ilham alıyor karakterlerimi bu ilham ile oluşturuyorum.

"Ancak gidilecek yer kalmayınca gidilecek başka bir yol buluyordu insan."

BÜYÜK RESİM, GÖKÇE DÖLEK

Okurlarınızdan nasıl dönüşler alıyorsunuz? Dördüncü kitabınız ne zaman çıkacak?

Üç kitabım olduğu için artık belli bir okur kitlem oluştu. Ciddi anlamda beni takip eden ve yeni kitabımı bekleyen bir küçük grup var. Dördüncü kitabımı şu an yazıyorum ancak sanırım 2020 sonunda ya da 2021 başında raflarda görebiliriz. Şu an başka yazarlar tarafından yazılmış kitapların editörlüğünü ve kurgu düzenlemelerini yapıyorum. Ayrıca içimizdeki yaratıcılığı ortaya çıkarmak ve içimizdeki sanatçı ile tanışmak konulu 12 haftalık bir eğitim programı hazırlıyorum.

Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

ÇAĞLA ÖZTÜRK

BEDEN EĞİTİMİ ÖĞRETMENİ

"(...)

Ona söylemek istediklerini asla içinde tutmamasını, hazzalarının peşinden gitmesini ve başına ne gelirse gelsin asla vazgeçmemesi gerektiğini söyledim."

Beden eğitimi öğretmeni olarak bize kendiniz ve spor hayatınız hakkında bilgi verir misiniz?

Spor hayatıma altı yaşında ailemin paçasına yapışarak Zonguldakspor altyapısında futbol ile başladım. Dokuz yaşında ise, hayatıma basketbol girdi. Bu iki sporu 22-23 yaşında kadar aktif olarak bir kısmı profesyonel olmak üzere devam ettirdim. İki yüzün üstünde müsabakaya çıktım diyebilirim. Arada yüzme, tenis gibi branşlarla da ilgilendim. Üniversitede bir yıl beyzbol, bir yıl Amerikan futbolu deneyimim oldu. Daha sonra *fitness* ve sağlıklı yaşam, sağlıklı beslenme alanlarına ağırlık verdim. Beden eğitimi öğretmenliği hayalim değildi; ama, şu an mesleğimi severek yapıyorum.

ÖĞRETMENİMİZİ TANIYALIM

Çağla Öztürk boş zamanlarında ne yapmayı sever?

Tabii ki kitap okurum; astrofizik, tarih ve biyografiler... Daha fazla vakit ayırabilmek önemli; ama, yoğunluk bu durumu etkileyebiliyor. Aktif spora devam ediyorum, boşluklarımın bir kısmını spora ayırıyorum. Sinema, yeni keşifler ve moda, spor tarihi ve tabii ki canlı müsabakalar hep ilgimi çekmiştir. Siyaset, ülke problemleri boş zamanlarımı dolduran bir başka unsur. Ciddi bir oyun konsolu hastalığım var, benim için önemli bir kültür. Maalesef vakit ayırmakta zorlanıyorum. Elimde olsa insan için uykuyu ortadan kaldırmak isterdim. Çok fazla şeyi kaçıyoruz. Zaman her şeyi anlamaya yetmeyecek. Satın alamadığımız tek şey ve en önemlisi.

En son okuduğunuz kitap ve izlediğiniz film neydi?

Juan Cruyff benim oyuncum. Carl Sagan'ın Cosmos adlı kitabını okudum. En son izlediğim film ise, Blade Runner.

Pek çok felsefi sistemde beden eğitiminin önemli bir yeri olduğu gibi eğitim sistemimizde de beden eğitimi önemli bir unsurdur. Eğitimde sporun yeri nedir? Ne olmalıdır?

Ülkemizde, maalesef, eğitim sistemi ile spor veya spor organizasyonları birbirine tam entegre olmuş durumda değil. Federasyonlar ile okul sporları gerektiği kadar organize çalışmamakta. Okulların akademik takvimleri çok uzun, günlük okul süresi çok uzun. Yani, sabah dokuz ile akşam dörde kadar okulda olan öğrenci, sosyal faaliyetlere vakit ayırmak için fedakârlık yapmak zorunda. Bu durumda oyun oynamaya, spor yapmaya nasıl vakit ayıracak öğrenciler veya başka bir etkinliğe ne zaman katılacak bu çocuklar? Bu durum kocaman bir plânlama gerektiriyor. Eğitim sistemini baştan yazmak gerek. Ülkemizde çok fazla Beden Eğitimi Spor Yüksekokulu var; ama, hepsinin eğitiminin üst düzey olduğunu söyleyemeyeceğim. Siz ülkenin her yanını birinci sınıf tesislerle doldursanız dahi kalifiye öğretmen, spor bilimci yetiştiremezseniz mahsulün yarısı da çürük olacaktır. Yani ülkemizin spor alanında birçok spor branşında geride olması bununla çok ilgili. İşte tam bu noktada eğitimle bağdaştırabiliriz. Spor için geleceğini inşa edecek bir ülkede beden eğitimi ders saati iki saat haftada. Bu iki saat, bir haftaya sığdırmaya çalıştığı-

mız şeyleri öğretmek için neredeyse imkânsız bir süre. Okul spor organizasyonları, kulüp organizasyonları ve beden eğitimi ders saatleri için köklü bir devrime ihtiyaç var. Bu olumsuz tabloda tabii ki iyi örnekler var; ama, az. Bizler her şeye rağmen, eğitimde sporun yerini kendi özel alanımız içinde bir noktaya koyabiliriz. Beden eğitimi ve spor -evrensel olarak spor- eğitimin içinde hayatın ta kendisi gibidir. Doğru yaşta kazanma-kaybetme duygusu ile tanışmak -on iki yaş ve üzeri diyebiliriz- ve bu duygularla baş edebilmek, paylaşmak, mücadele etmek, pes etmemek, düşeni kaldırmak, takımdaşlık, taraf olmak (centilmenlik çerçevesinde), örnek olmak, saygılı olmak bunları çoğaltabiliriz. Tabii ki spesifik kazanımlar da var; yaş gruplarına uygun koordinasyon, motor beceri, branşlara özgü beceriler, fiziksel gelişim gibi...

Özetle bizim öğrencilerimiz sistemi yenmek için sistemin içinden geçerken kendilerine ayrılan zamanda en iyisini bulmak zorunda. Tabii ki özveri, fazladan özveri, hayatımızın bir parçası olmuş durumda. Spor eğitim içinde bir amaç değil; çoğunluk için araç olmuş durumda. Bizler de bu oluşum içinde en iyisini bulmak ve buldurmak zorundayız; eğitim içine ve hayata bir değer katmak adına...

Sporda performansın artırılmasında müziğin etkisi tartışılmaz. Siz spor yaparken hangi tarz müzik dinlemeyi tercih edersiniz? Ne tarz müziklerden hoşlanırsınız?

Spor yaparken hip hop, rap, R&B ve tabii heavy metal, rock... Müziğin evrenselliğine inanan biriyim. Kulağıma hoş gelen her şeyi dinlerim tabii ki! Önce-

liğim rock müzik diyebilirim. Blues da hayatımın önemli bir parçası.

Öğrencilere sorumluluk davranışlarını kazandırmak ve geliştirmek için yer aldığınız sorumluluk projelerinden unutamadığınız bir anınız var mı?

Evet bu projelerde çok güzel anılar biriktirdik. Ekip olarak birlikte çalıştığımız rehabilitasyon merkezlerinden birinde çok sevdiğimiz özel bir arkadaşımızın doğum günü için tüm lise öğrencileri ile bir araya geldik ve ona unutulmaz bir doğum günü kutlamıştık. Hepimizin için özel bir andı. Pamukkale'de gerçekleşen ulusal oyunlarda özel öğrenciler ile kendi sporcularını sahada görmek, aralarındaki dayanışmaya şahit olmak, birlikte bir hafta geçirip odaları paylaşmak ve öğrencilerin özverisi çok özeldi. Ayrıca ulusal ve uluslararası oyunların açılışları beni hep çok etkilemiştir.

Okulumuz öğrencilerinden Yalkın Sezginer ile deneyimlediğimiz Azerbaycan'da yapılan gençlik ve paylaşım forumunda yaşadıklarımız da güzel bir deneyim ve anıydı diyebilirim.

Öğrenciyken en sevdiğiniz ders(ler)? Tarih, fizik ve edebiyat.

Lise öğrencisi Çağla Öztürk karşınızda, ona ne söylemek istersiniz?

Ona söylemek istediklerini asla içinde tutmamasını, hayallerinin peşinden gitmesini ve başına ne gelirse gelsin asla vazgeçmemesi gerektiğini söyledim.

(...) Üniversitede bir yıl beyzbol, bir yıl Amerikan futbolu deneyimim oldu. Daha sonra fitness ve sağlıklı yaşam, sağlıklı beslenme alanlarına ağırlık verdim.

Beden eğitimi ve spor eğitimin içinde hayatın ta kendisi gibidir.

Spor yaparken hip hop, rap, R&B ve tabii heavy metal, rock... Müziğin evrenselliğine inanan biriyim.

ÖĞRENCİMİZİ

TANIYALIM

DORA

DERİNLER

2024 YAZ OLİMPİYATLARI'NA KATILMAK İÇİN HAZIRLANIYORUM.

-Bize kendinden ve sörf'e nasıl başladığından bahseder misin? Neden sörf?

Bu serüvene altı yaşındayken başladım. Yaz tatilinde denizin önünden geçerken sörf yapan insanları gördüm. O an anneme sörf yapmak istediğimi söyledim. İşte benim serüvenim böyle başladı. Sörf yapmaya neden devam ettiğimi anlatacak söz bulamam; şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, anneme sörf yapmak istediğimi söylemem benim için çok isabetli bir karar olmuş.

PARIS

Ville candidate
Jeux Olympiques de 2024

DÜZENLİ BESLENME, UYKU, ANTRENMAN VE DİSİPLİN...

-Çok küçük yaşlarda elde ettiğin başarılar seni millî takıma kazandırdı. Bu sporun ülkemizdeki yerini, geleceğini nasıl görüyorsun? Sörfün gelişmesi için neler yapılmalı?

2016'da millî takımda ülkemizi temsil etme şansını yakaladım. Bu benim için çok gurur verici. Türkiye'de sörf konusunda gelirsek... Ülkemizde hem millî takım hem de Türkiye'de yapılan müsabakalarda sadece iki spor dalı çok yaygın: basketbol ve futbol. Bu sebeple bu sporlar daha çok ilgi görüyor. Üç tarafı da denizlerle çevrili olan ülkemizde sörfün önü çok açık. Fakat bu sporun gelişebilmesi için öncelikle ilgi çekmemiz gerekiyor. Çünkü bu spor maddi açıdan karşılaması zor bir spor.

-Okul-spor hayatın birlikte nasıl gidiyor? Turnuvalara, yarışmalara nasıl hazırlanıyorsun? Her sene farklı bir program mı uyguluyorsun?

TED İzmir Koleji sayesinde okul ve spor hayatım birlikte çok başarılı bir şekilde sürdürüyorum. 10. sınıftayım ve derslerim oldukça yoğun. Turnuvalardan dönünce okulum bana büyük bir destek sağlıyor. Turnuvalara çok yoğun bir şekilde hazırlanıyorum. Her sene fiziksel yeterliliğimle orantılı bir antrenman programına uyuyorum.

-Yemek alışkanlıklarından kültürel birikime kadar geniş yelpazeli bir soru soralım: Bir sporcu hayatında nelere dikkat etmeli?

Bir sporcu hayatında birçok şeye dikkat etmeli. Bunlardan en temel dört tanesi ise şunlar: düzenli beslenme, uyku, antrenman ve olmazsa olmazı disiplin.

-2024 Yaz Olimpiyatları'na katılacaksınız! Bir de bunun hakkındaki düşüncelerini alalım.

2024 Olimpiyatlarında yer almak için hazırlanıyorum. Hayatımı bu hedefe göre şekillendiriyorum.

-Hayatında unutamadığın spor anın var mı?

Hayatımda unutamadığım ve benim için bir dönüm noktası olan olay, 2017 yılında hakkım olmasına rağmen Avrupa Şampiyonasına götürülmemimdi.

Bu olay beni hırslandırdı ve daha başarılı olmama etkisi olduğuna inanıyorum.

ATHENA

Hayat benim
Her anımı yaşadıkça sevesim var

Aldırmam hiç yağmurlara
Benim güzel hatalarım var

Bir an bile vazgeçmedim
Kendi yolumdan

🎵 Athena, ska ve punk rock grubu.

🎵 Gökhan Özoğuz ve Hakan Özoğuz kardeşler grubun kurucu üyeleridir.

🎵 Athena aynı zamanda A Millî Basketbol takımımız için yaptığı "12 Dev Adam" şarkısı ile de bilinir. Basketbol Millî Takımı'nın 2. olduğu 2001 Avrupa Basketbol Şampiyonası'na katılan diğer Avrupa ülkelerinin basın organları "12 Dev Adam" şarkısının takıma verdiği güçten bahsetti. Konserlerinde hâlâ çalmaktadırlar.

🎵 2003 yılında Sertab Erener'in Eurovision birinciliği kazanmasının ardından Türkiye'nin ev sahipliğinde 2004 yılında yapılan olan 49. Eurovision Şarkı Yarışması'nda Türkiye'yi Athena temsil etti. Athena'nın hazırlamış olduğu "For Real" adlı şarkıyla Türkiye yarışmayı 195 puanla dördüncü tamamladı.

🎵 Athena, bu puanla Türkiye'nin Eurovision'daki en yüksek puanını aldı.

Gökhan ve Hakan Özoğuz kardeşler, Athena grubunu 1987'de kurdular. Grubun ilk ciddi kadrosu süregelen pek çok değişikliğin ardından 1990'da şekillenebildi; Gökhan ve Hakan, Turgay Gülaydın (davul) ve Asrın'ın (bas gitar) katılımıyla müzik sahnesine adımlarını attılar.

Doksanlı yıllardan günümüze kadar gelebilen nadir müzik gruplarından olan Athena, yaptıkları müziğin yanı sıra giyim tarzları ve dövmeleriyle de dikkat çektiler. 2004 Eurovision Şarkı Yarışması'nda elde ettikleri dördüncülük derecesinden sonra bir süre İngiltere'de yaşamış, ardından Türkiye'de albüm çalışmalarına devam etmişlerdir. Yakın bir zamana kadar özel televizyon kanallarından birinde ses yarışması jürisinde Gökhan Özoğuz yer almıştır. Şu anda konser programlarına devam eden Athena'yı TEDebiyat'ın bu sayısında sizler için araştırdık!

athena

Grup Üyeleri

Gökhan Özoğuz - Vokal, gitar (1987-bugün)
Hakan Özoğuz - Gitar, geri vokal (1987-bugün)
Umut Arabacı - Bas gitar (2010-bugün)
Sinan Tınar - Davul (2013-bugün)
Emre Ataker - Klavye (2011-bugün)

Kuruluşundan kısaca bahsetmek gerekirse şöyle anlatayım: Hakan ve Gökhan Özoğuz kardeşlerin müzik yapma sevdasına kapıldıkları 1987 yılı Athena macerasının başlangıç noktası olarak kabul edilir. O dönemde henüz 11 yaşında olan ve okul hayatından pek haz etmeyen Hakan ve Gökhan, Pentagram'ın eski gitaristi Ümit Yılbar'dan gitar dersleri alarak çalışmaya başladılar ve ardından da Akmar Pasajı'na ilanlar asarak grubu tamamlayacak bas gitarist ve davulcu arayışına giriştiler. Akmar Pasajı'nda karşılarına çıkan bir ilanla hem bir isim hem de grubu tamamlayacak bas gitarist ve davulcu bulmuş olurlar.

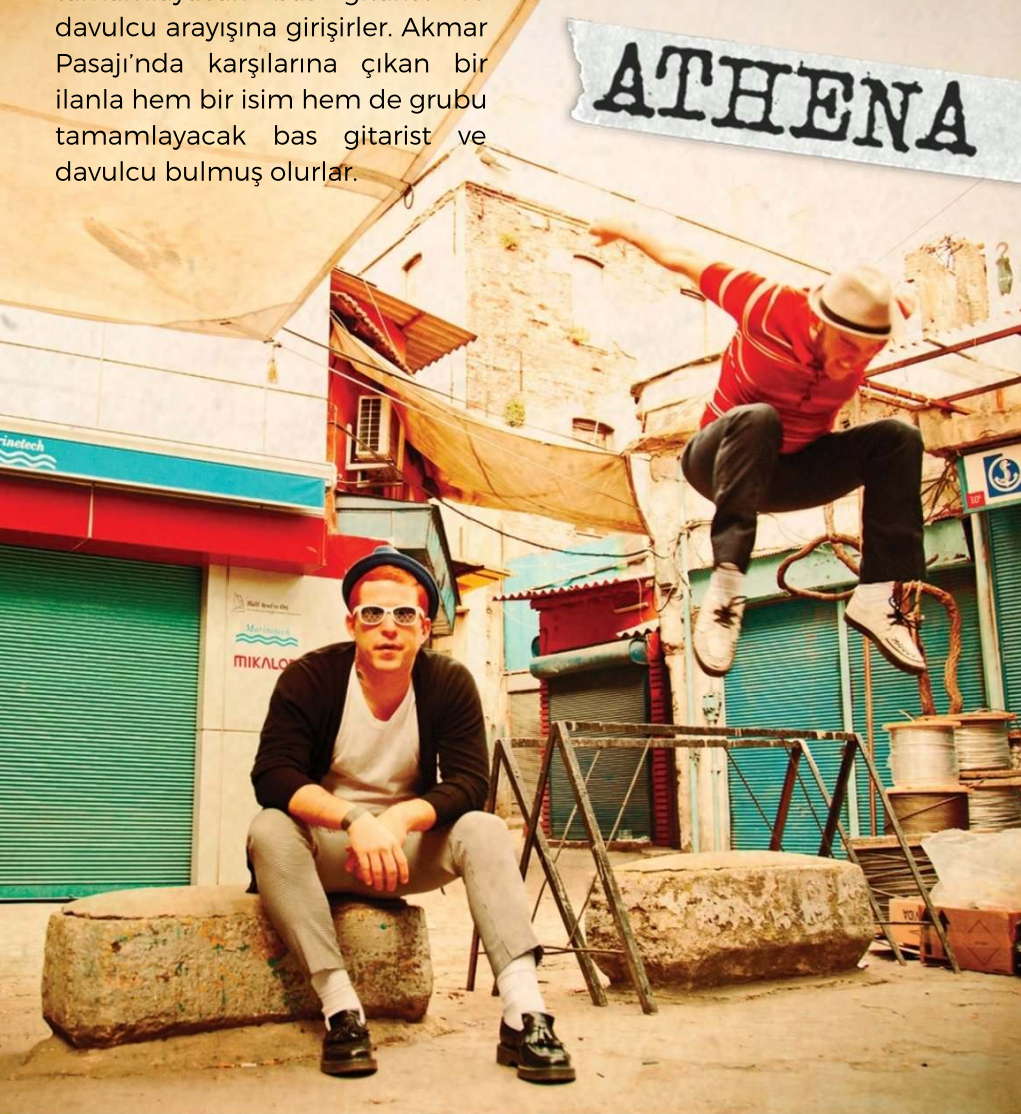

Eurovision Macerası

2004'te Eurovision şarkı seçiminde oyların %79'unu alan "For Real", Athena'nın yarışma şarkısıdır. Athena, yarışmada 195 puanla dördüncü oldu. Bu puan o döneme kadar Türkiye'nin aldığı en yüksek puan olurken, dördüncülük de Türkiye tarihinin o dönemki en iyi üçüncü derecesiydi.

En çok Dinlenen Şarkıları

- Ben Böyleyim
- Kafama Göre
- Arsız Gönül
- Kime Ne
- Senden, Benden, Bizden
- Parçalanıyoruz
- Serseri Mayın
- Geberiyorum
- Yalan

"Ben mesela, uçarım mesela, yerlere göklere sığamıyorum!"

KOBE BEAN BRYANT

BASKETBOLCU

DENİZEFER ERŞAN - 11/D

26 Ocak 2020 tarihinde NBA'nın gelmiş geçmiş en iyi oyuncularından biri olarak görülen ve NBA kariyerinde 5 Şampiyonluk, 2 Finaller MVP, 1 normal sezon MVP, 18 All-Star ve daha nice başarıları olan NBA'nın efsane ismi Kobe Bean Bryant ve kızı Gianna bir anda olumsuz hava şartları nedeniyle kör uçuş yapmak zorunda olan helikopterin kaza yapması sonucunda vefat etti.

Bunun ardından her kesimden insanı etkileyen bu olay, NBA oyuncuları için daha da yıkıcı değerdeydi ve bunu da Kobe'nin forma numarası olan 24'ü 24 saniyelik hücum süresinde hücum etmeyip bu süreyi ihlal ederek andılar. Bazı oyuncular da kendi forma numaralarını o güne özel olarak Kobe'ninkilerle değiştirdiler ve "8" ve "24" numaralı formalarla sahaya çıktılar. Bazı NBA oyuncuları da, kendi forma numaraları olan "8 ve 24" numarayı değiştirdiler ve o numaraları bir daha kullanmadılar.

Ne kadar ansalar da Kobe Bryant aramızdan ayrıldı. O; basketbolla ilgisi olan tüm insanların bildiği, saygı gösterdiği bir insandı ve aramızdan ayrılışı gerçekten çok trajik...

Kariyeri boyunca olağanüstü bir çalışma disiplini ve mükemmel bir mentalite ile sınırları zorlayarak inanılmaz işlere imza attı ve son maçında da altmış sayı atarak bu sayıya ulaşan en yaşlı oyuncu unvanını aldı. Kariyerindeki diğer bir iz bırakan olay ise, modern NBA'nın üçlük çizgisi eklendikten sonra atılan en fazla sayısına ulaştı. Seksen bir sayı atarak -bu eşi benzeri görülmemiş performans ile- takımını da galibiyete taşıdı. Bunu açıklamak gerekirse, normal bir NBA maçında kırk sayı atmak bile büyük bir başarı olarak görülürken bu seksen bir sayılı performans olağan dışı ve insanüstü bir performans olarak nitelendirildi. Daha buna benzer birçok başarıya imza atan ve imkansızları başaran Kobe'yi anlatmak için Kaan Kural (NBA yorumcusu) "Kobe'ye yapamazsın denilen her şeyi yapmak üzere kurgulamıştı oyununu" sözünü söyledi ve bu söz gerçekten her anlamda onu yansıtıyordu.

Kendine özgü mitolojik bir karaktere sahipti "Black Mamba". Bu karakter kırılmayan, yıkılmayan ve acımasız bir karakterdi. Maalesef Black Mamba iki hafta önce aramızdan ayrıldı; dinlenmesi, keyif yapması ve ailesiyle zaman geçirmesi gereken zamanda artık yok.

Onun hakkında söylenebilecek o kadar şey var ki ama bu yazı onun sözüyle bitiriyorum: "Mamba Out"...

SEN

*Güneş doğarken beklerim geceyi
Sen ağlarken suçlarım güneşi
Karanlık basınca evimdeyim sanki
Beni de ulaştırın yıldızlara*

*Ay tamam kendi serenat gökyüzüne
Sen gülerken hediye kalbime
Yanımdayken sen kaçırım kalbimi duyma diye
Beni de ulaştırın yıldızına*

*Sen gökyüzümdeki en parlak yıldız
Sen içimi ısıtan gülüşün sahibi
Sen sokaklarında kaybolduğum şehir
Sen sen*

*Sen tutarken elim yok bahane
Kaçıp gidelim buralardan senle
Sen dalarken uykuya yanımda ben hissettim ilk defa
Mutluluk ne güzel şeymiş ya*

*Sen gökyüzümdeki en parlak yıldız
Sen içimi ısıtan gülüşün sahibi
Sen sokaklarında kaybolduğum şehir
Sen sen*

EYLÜL EREN- 10/B

DORUK ÜSTÜNDAĞ - 9/A

*İlerliyorum şu kara trende,
Upuzun bitmeyen raylar üzerinde.
Kayıp şarkılar geliyor kulağıma yan vagon
Karanlıkta tıklar tıklar ilerliyorum
Çok kişi biniyor bu vagona;
Dostlar, düşmanlar, kardeşler...
Fakat biliyorum hepsi önünde sonunda
Ya incek ya da düşecekti.
Ben de son durağa yaklaşıyorum
Bu yavaş, uzun raylarda ilerleyen kara trende.
Son durağı bekliyorum kayıp şarkıları dinlerken
Ölüm döşegimde.*

“

#14Şubat
#dünyaöykügünü

14 ŞUBAT
dünya
**ÖYKÜ
GÜNÜ**
"Bir insanı sevmekle başlar her şey."

Şimdi, şu anda size söyleyebileceğim tek şey, bugün burada, bu salonda, bu akşam, elbette yarın da, hatta öbür gün, daha sonraki günler, bir öğleden sonra, sabah da olabilir, evde, odanızda, yazı masanızda, bir uçak yolculuğunda, bir futbol maçının hemen öncesinde ya da devre arasında, dünyanın dört bir tarafında, çayınızı veya kahvenizi yudumlarken, artık her nerede kiminleyseniz ve ne yapıyorsanız, sizleri dünyanın bütün dillerinde kısa bir öykü okumaya davet ediyorum. Arkadaşınıza bir öykü okuyabilirsiniz. Dostunuzun veya sevgilinizin size okuduğu bir öyküyü dinleyebilirsiniz. Bu mümkün. Öyküyle on dakika, mümkün.

”

14 ŞUBAT
Dünya Öykü Günü Kültür Olsun

MAVİ RENKLİ ÇOCUKTUM

BERNA KURTULUŞ

Mine'yi ilk kez Kadıköy Akmar Pasajı'ndaki o küçük poster dükkanında gördüm. Yeni taşındığım ve üniversiteden bir arkadaşımın paylaştığım evimde bana ait olduğunu düşünüp düşünüp mutlu olduğum küçücük odayı biraz daha sahiplenebilmek için poster almaya gelmişim. O da kocaman çubuklara sıkıştırılmışçasına asılmış resimlerin hepsini tek tek görebilmek için hızlı hareketlerle çubukları döndürüyor ve kendi kendine belli belirsiz bir şarkı mırıldanıyordu. Çok güzeldi. Siyah deri ceketinin üzerine dökülen sarı saçları ve kısa eteğinin gizlemediği biçimli bacakları aklımı başımdan almıştı bile. Pasajın en alt katındaki bu rutubetli dükkânın ağır nem kokusuna vanilyalı kadın kokusu karışmış ve bu koku hem hafifçe midemi bulandırmış hem de başımı döndürmüştü. Aynı posterlere en az beş kez baktıktan sonra kırmızı uzun tırnaklı zarif elleriyle -ki ben uzun tırnaktan ve kırmızı oleden hiç hoşlanmam ama onda bambaşkaydı her şey-birinde durdu ve "İşte bu!" dedi. Dükkân sahibine döndü: "Bu resimden istiyorum. Ama

**"NASIL OLDU DA 'VAR'
DİYE FISILDAYABİLDİM
HÂLÂ
BİLEMEM. SANKİ AKLIM
YOK OLMUŞ,
DUYGULARIM ALMIŞTI
HÂKİMİYETİ."**

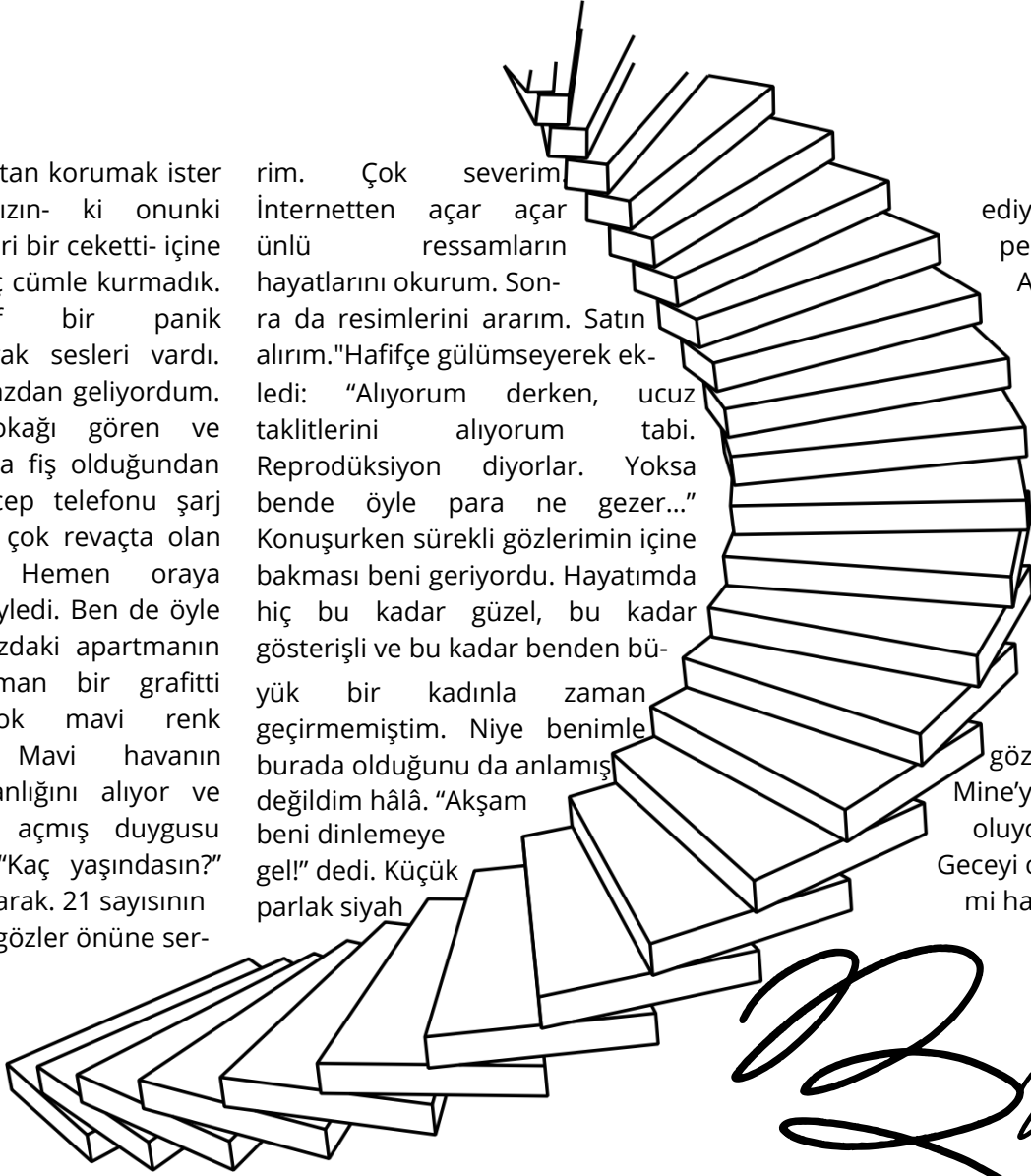
tablo şeklinde baskı alın lütfen." Dükkân sahibi dakikalardır gözünü ayırmadığı bilgisayar ekranından gönülsüzce ayrıldı ve yavaş hareketlerle resmi yerinden çıkardı. Mine tam o sırada benim elim diğer poster çubuğunun üzerinde hiçbir şey yapmaksızın doğrudan ona baktığımı fark etti. Sahi, nasıl bir duygu bana düşüncesizce bir kadını izleme cüretini veriyordu bilmiyordum. "Toulouse-Lautrec" dedi "Moulin Rouge" seçtiği resmi göstererek. "Bilir misin?" Bilmiyordum. Kalabalık bir resimdi. Güzeli kadınların ve bolca erkeğin olduğu. Bilmiyorum demek utanç vericiydi. Başımı hayır anlamında salladım. Gülümsedi. Dudaklarındaki ruj vişne rengiydi ve ben ona nedensiz bir biçimde her saniye artan bir hayranlık duygusuyla bakıyordum. Dükkân sahibi duygularıyla onun arasına aniden girerek "Kırk lira dedi; haftaya Salı gelin alın." Bakışlarımı bir saniye bile ondan ayıramamıştım. Süslü, siyah rügan çantasından zarif hareketlerle on lira kapora çıkardı ve uzattı. Adam parayı aldı.

Mine birden bana döndü; elini uzattı: "Mine" dedi. "Adım Mine. Sen ne alacaksın?" Bir an ne diyeceğimi bilemeden simsiyah bol rimelli gözlerine baktım. Vanilya kokusu iyice sardı benliğimi. Benden biraz daha uzundu. Heybetliydi. "Metem" dedim. "Marylin Monroe posteri alacaktım. Bir de Eiffel Kulesi bakıyorum." "Öğrenci misin?" "Evet. Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi." "Ne güzel" dedi ve birden "Vaktin var mı bir bardak çaya?" deyiverdi. Bunu söylerken bana doğru hafifçe eğilmiş ve sanki bizi hiç umursamadan kendi dünyasına dönmüş olan dükkân sahibinin duymasından ürküyormuş gibi fısıldayarak konuşmuştu. Nasıl oldu da 'var' diye fısıldayabildim hâlâ bilemem. Sanki aklım yok olmuş, duygularım almıştı hâkimiyeti. Söz dinlemeyen çocuklar misali konuşuyorlardı. "Şurada iki adım ötede Liberta var; ben çok severim. Gel oraya gidelim." dedi. Hava hafif yağmurlu ve soğuktu. Akmar Pasajı'nın eski ve yeni kitapların yoğunluğuna bulanmış gürültüsünden Kadıköy'ün soğuk, yağmurlu ve henüz saat iki olduğundan normale göre iki katı boş sokaklarında Liberta'ya doğru yürüdük.

Kendimizi soğuktan korumak ister gibi paltolarımızın- ki onunki kırmızı parlak deri bir ceketti- içine gömüldük ve hiç cümle kurmadık. İçimde tuhaf bir panik duygusunun ayak sesleri vardı. Duyuyor; duymazdan geliyordum. En köşede sokağı gören ve masanın yanında fiş olduğundan ve dolayısıyla cep telefonu şarj edilebildiğinden çok revaçta olan masa boştu. Hemen oraya oturduk. Çay söyledi. Ben de öyle yaptım. Karşımızdaki apartmanın duvarına kocaman bir grafitti çiziyorlardı. Çok mavi renk kullanılıyordu. Mavi havanın buğusunu, karanlığını alıyor ve hafiften güneş açmış duygusu uyandırıyor. "Kaç yaşındasın?" "21" dedim utanarak. 21 sayısının tüm toyluğumu gözler önüne ser-

rim. Çok severim. İnternette açar açar ünlü ressamların hayatlarını okurum. Sonra da resimlerini ararım. Satın alırım."Hafifçe gülümseyerek ekledi: "Alıyorum derken, ucuz taklitlerini alıyorum tabi. Reprodüksiyon diyorlar. Yoksa bende öyle para ne gezer..." Konuşurken sürekli gözlerimin içine bakması beni geriyordu. Hayatımda hiç bu kadar güzel, bu kadar gösterişli ve bu kadar benden büyük bir kadınla zaman geçirmemiştım. Niye benimle burada olduğunu da anlamış değildim hâlâ. "Akşam beni dinlemeye gel!" dedi. Küçük parlak siyah

da özellikle taklit ediyordu."S"leri hafif peltekti. Ben Sezen Aksu da sevmem. İçimi yorar şarkıları. Bu gece nedense sabah-tan beri dönen başımı biraz daha döndürüyordu ıslak ve sabah çiyi hissi uyandıran şarkı sözleri. Bazen bir an göz göze geliyorduk Mine'yle. Gülümser gibi oluyordu. Sarhoştum. Geceyi onunla bitireceğimi hayal ediyor; tekila

mesinden ürkerek baktım ona. Oysa hiç üstünde durmadı. " Ben 38 yaşındayım. Hadi tahmin et ne iş yapıyorum?" Bir insana bakıp da mesleğini tahmin edebilir miyim ki diye düşündüm. Mesleğinden çok yaşıydı duygularımı bir kez daha başımı dönme noktasına getiren. 38 yaşındaki bir kadını bu kadar beğenmiş olmam sarsmıştı beni. Sanki hafiften titriyordum da. Canım çay yerine bira istiyordu. Hafif bir sarhoşluğa ihtiyacım vardı. "Bilmem ki" dedim. "Ressam mısınız?" Kocaman ağız dolusu bir kahkaha attı. O kadar utandım ki... Bakışlarımı, ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Çok mu komik bir tahminde bulunmuştum. "Yok be Meteciğim" dedi. " Şarkıcıyım ben. Öyle küçük barlarda müzik yapıyorum işte. Ama resim seve-

rugan çantasından küçük bir kart çıkarttı. " Neon Bar'da çıkıyorum. Mutlaka gel." dedi. O arada küçük zarif bir el hareketiyle garsonu çağırmıştı bile. Bir başka zarif el hareketiyle elimi cüzdanıma atmama engel olduktan sonra hesabı ödedi. Kalktık. Liberta'dan çıkar çıkmaz "Görüşürüz" dedi ve iskeleye doğru yavaşça yürümeye başladı. Bense ardından öyle ne yukarı ne aşağı yürümeden boş boş baktım bir süre. Elimdeki kartı buruş buruş yapmıştım sıkmaktan.

Aynı akşam Beyoğlu TomTom sokaktaki Neon Bar'da buldum kendimi. Ucuz içki kokulu daracık mekânda kendime kalabalığın içinde bir yer buldum ve Mine'yi izledim. Çok sarhoş oldum. Mine sahnede arka arkaya Sezen Aksu şarkıları söylüyordu. Ben içiyordum. Sesi Sezen Aksu'nun sesine benziyordu. Ya

kokulu bir heyecanla buram buram terliyordum. Programdan sonra mekânın kapısının önünde Mine'nin çıkmasını bekledim. Terim Beyoğlu'nun gece ayazında soğumuştı. Titriyordum. İnsanlar yarı sarhoş, yarı ayık geçip gidiyorlardı yanımdan. Bir sigara yaktım. Soğukla birlikte içime çektim. Ciğerlerimin yanması hoşuma gitti. Öksürdüm. Zamanın sigara dumanına sarılıp hızla havaya karışmasını izledim. Hüzünlendim. Sonra elinde bir demet taze kır çiçeğiyle Mine çıktı kapıdan. Yanında uzun boylu, 40 yaşlarında bir adam vardı. Bir elinde çiçekleri tutuyor; diğer eli adamın elinde... Beni görünce hemen bana doğru yöndiler. "Mete nasılsın? Tanıştırıyım Serhat. Serhat bu da Mete. Resimcide tanıştık. Beni dinle-

meye gelmiş." Serhat elini uzattı. Tokalaştık. Avucumun içindeki güçlü erkek eli içimdeki tüm heyecanı vakum gibi içine çekti. Kendimi böcek gibi hissediyordum. Utanmasam ağlayacaktım. Serhat'ın gözlerinde "Kim bu şimdi?" kıskançlığı aradım ama bulamadım. Hayal kırıklığım kocamanlaştı. "Görüşürüz Meteciğim" dedi Mine. Eğilip yanaklarından öptü. Tam o sırada avucuma bir kâğıt parçası tutuşturdu. "Görüşürüz" bile diyemeden arkalarını dönüp gittiler. Hemen açmadım kâğıdı. Gitmelerini izledim. Sevgilisine yaslanmış yürüyordu. Saate baktım. Gece yarısı ikiydi. Sarhoş hayatlar geride alkol ve kusmuk kokusu bırakarak yavaşça evlerine çekiliyordu. Avucumdaki minik kâğıdı açtım. Hızla karalanmış bir adres ve altında küçük bir not vardı:

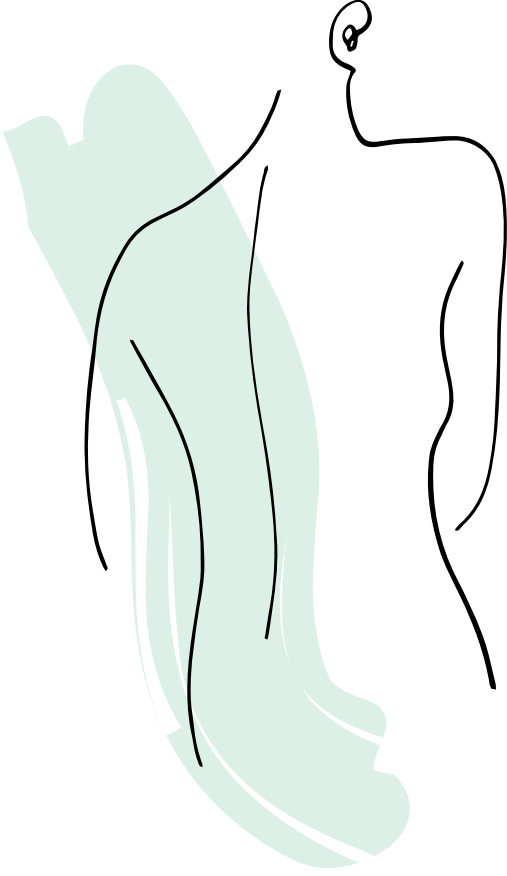
Saat 4.00'te
bekliyorum.

Mine

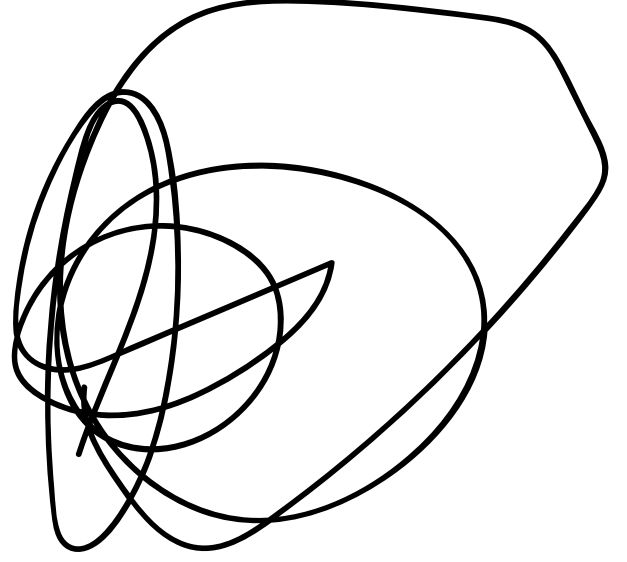
Birden gözlerim doldu. İç sesim gitmeyeceksin dedi bana; ama, gideceğimi biliyordum. Başka çarem yoktu. Dörde kadar Beyoğlu'nun gittikçe azalan kalabalığının içinde önce Taksim'e, sonra Taksim'den tramvaya iki kez yürüdüm. Tam bir paket sigara içtim. Midem bulandı. Bir ara sokağa dalıp kaldırımın kenarında midemde ne varsa çıkardım. Islanıyordum. Gözlerim yaşlıydı. D&R'nin ışıklı vitrininin hemen yanındaki küçük çorba dükkânına attım kendimi. Alkol kokusunu bastıran sarımsak kokusu mekâna hâkimiyetini ilan etmişti. Bulanık zihnim sarımsak kokusunu reddediyordu. Az mercimek çorbası istedim. Midem biraz düzelir

gibi oldu. Adresi Yandexledim. Çok yakındı. Bulduğum yerin iki sokak ötesinde arkadaydı. Yavaş yavaş yürüdüm eve doğru. Beyoğlu biten günün yorgunluğunu üzerinden atıyor gibiydi sanki. Ara sokakların sidik kokusu rüzgarla dağılıyor; hâlâ hafif bulanık mideme sertçe dokunuyordu. Rüzgâr Apartmanı'nın daracık merdivenlerini çıkarken kalbimin sesini duyuyormuşum gibi geldi bana. Beş katlı evde asansör yoktu. 5. kat merdivenlerinin sonundaki kapiya geldiğimde zili çalmadan öyle durdum. "Ne yapıyorum? Ne yapıyorum?" Geri dönmem gerektiğini biliyordum; ama, yapamadım. Kapiyu bir kez çaldım. Hemen açıldı. Mine sarı saçlarını tepesinde sınıksız topuz yapmıştı. Üstünde kısa geceliğini örtmeyen pembe bir sabahlık vardı. Hâlâ makyajlıydı. Gündüzki halinden daha da güzeldi. "Ssshht" dedi, işaret parmağı dudaklarında. Elimi tuttu. Ayakkabılarımı çıkartmadan beni içeri çekti. Daracık koridorda dört kapı vardı. Sağdaki en son kapıyı açtı. "Kiralık odam" dedi. "Para buraya yetiyor Metecim." Oda o kadar küçüktü ki her yeri Mine olmuş gibi geldi bana. Ortada tek kişilik bir yatak vardı. Dağılmıştı. Odanın maviliği içimi boğmuştu. "Otursana!" dedi. Bir tek sandalye vardı oturacak. Tam yatağın karşısında. Oturdum. "Bak tablolarıma" dedi. "İşte bunlarla huzur buluyorum. Çok ucuzlar aslında ama işte çok güzeller. Çok renkliler. Neden seviyorum bunları biliyor musun?" Yerde üzerinde kim bilir hangi ressamın ait bir resmin basılı olduğu eski bir kilim vardı. Onu gösteriyordu. "Hayal kuruyorum çünkü Mete" dedi. "Çok hayal kuruyorum. Hiç yaşamadığım hayatları yaşıyorum. Tabloların, renklerimin içine giriyorum. Dokunuyorum onlara. Başkalaşıyorum. Unutuyorum." "Neyi unutuyorsun?" dedim. Dağınık yatağın üzerinde incecik geceliği ile oturuyordu. Titrediğimi hiç fark etmeden gözlerimin içine baktı gene. Odadaki sigara kokusu gönlümü bulandırmıştı gene. Yatağın yanındaki sehpanın üstünde içinde en az sekiz sigara izmariti olan kül tablasından gelen koku, vanilya kokusu, kadın kokusu Mine'nin gözlerinin içine bakmama engel oluyordu. "Yaşadıklarımı" dedi. "Bu odayı... Hayatı..." "Serhat sevgilin mi?" dedim. "Onu da mı unutmak istiyorsun?"

Yataktan yavaşça kalktı. Terliklerini giymeden çıplak ayakla yürüdü. Odada yürüyecek mesafe de yoktu. "Bak" dedi "Çiçeklere bak. Taze kır çiçekleri. Çok severim. Serhat her akşam bana taze kır çiçekleri getirir. Ne güzel kokuyorlar bak." Çiçekçinin çiçeklerin üstüne sıkıldığı parfümün kokusu geldi burnuma. Ağır kokuyordu. Gene kusacağım sandım korktum. Oturduğum koltuğun kenarına oturdu Mine. Başım döndü. Kalktı hemen. Geceliğini çıkardı birden. Gelip sarılacak, öpecek sandım. Gözümü kapadım. Elimi tuttu. "Bak" dedi sadece. Baktım öyle. O kadar güzeldi ki. "Bak Mete bu odaya bak. Sıcak su yok üç gündür. Üç gündür duş almadım. Temizlenmem lazım." Çıplaktı, tuhaftı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Gene yatağın üstüne oturdu. "Serhat'a âşığım" dedi. "Şarkı söylüyorum ama çok az para kazanıyorum. O bana bakıyor. Biliyor musun Mete? Ben ona âşığım." Birden kalktı. Yatağa doğru bir adımda gittim. Öpmek istediğimi anladı. İtti beni. "Hayır!" dedi. "Su ısıtacağım. Yıkanmam lazım." Köşedeki mutfak görevi yapan daracık tezgâhtaki su ısıtıcısının düğmesine bastı. Yerdeki varlığına anlam veremediğim bakır leğen bu yüzdenmiş diye düşündüm. Çıplaklığına aldırmadan hareket ediyordu odanın içinde. Ben öyle oturmuş onu izliyordum. Büyülenmiş gibiydim. Sıcak suyu leğene döktü. Bir kalıp beyaz sabun vardı elinde. Makyajı hâlâ yüzünde, leğenin içindeki küçük maşrapadan su alıp vücuduna dökerek kendini okşarcasına yıkanmaya başladı. Bir yandan da anlatıyordu. Çocukluğunu anlattı önce. İzmirliydi. 16 yaşında kaçıp İstanbul'a gelmişti. Teyzesinin yanına... Teyzesi bir pavyonda şarkı söylüyordu. Çok güzeldi. O da şarkı söylemeye başla-

miştı. Onu seyrederken kelimeleri ne kadar duyuyordum bilmiyorum. O kadar güzeldi ki... Evlenmişti. Kocasından çok dayak yemişti. Yıllardır hiç görmediği altı yaşında bir oğlu vardı. Kocası onu beş parasız sokağa attığında çaresizdi. Gerisi teferruatı. Serhat'la tanışmıştı işte bir şekilde. Serhat evliydi. Seviyordu onu. Evliydi ama Mine'yi hiç aldatmazdı. Mine de onu hiç aldatmazdı. Her akşam çiçek alırdı Serhat. Seviyordu işte. Ben Mine'yi ilk defa Akmar'da poster satan bir dükkânda gördüm. Sonra her Cuma sabahı saat dörtte, Serhat çıktıktan tam yarım saat sonra ona gittim. Hep Mine anlattı, ben dinledim. Ben hiç konuşmadım. O hiç sormadı. Bir kez bile ona dokunmadım. O hep çırilçıplaktı. Çıplaklığı hem sözleriyle hem bedeniyle benimleydi hep. Ama ne bedenine ne sözlerine dokunmama izin verdi. Ona deli gibi âşıktım. Gene su yoktu evde. Gene yıkandı uzun uzun. Ve ben gene onun melodik sesinde yalnız hayaller kurdum gözlerinin içine bakarak. Serhat'ın çiçekleri ucuz çiçekçi parfümü kokularıyla gene oradaydı. İki yıl olmuştu. Mine'nin saçlarının dip boyası gelmişti. Kalktım. "Gidiyorum ben" dedim. Yanağımdan öptü. "Görüşürüz" dedi. "Görüşürüz" dedim. Serhat'ın sigaralarının kokusu geldi burnuma. Midem bulandı: "Görüşürüz" dedim. Çıktım. Görüşmedik.

**"ÇOK HAYAL
KURUYORUM. Hiç
YAŞAMADIĞIM HAYATLARI
YAŞIYORUM. TABLOLARIN,
RENKLERİMİN İÇİNE
GİRİYORUM. DOKUNUYORUM
ONLARA. BAŞKALAŞIYORUM.
UNUTUYORUM."**

Rüzgârın Sesi

KARDELEN ÖZKAN- 9/A

O yüzden kelimelerdeki sihri sessizliğe yükleyip
söylüyorum şimdi: Seni seviyorum.

Ağlıyordu. Oysa kimse sesini duymuyordu. Haykırmak istiyordu, o herkesi duyuyordu. Bütün kederleri, sevinçleri, kin dolu cümleleri... Oysa bir kez olsun konuşsa ağzından sadece sihirli kelimeler dökülürdü. Kimse sahip olduğu sihrin farkında değil. Bir şeyin değeri kaybettikten sonra anlaşılır diyorlar. Onun tek dileği insanların bu sihri kaybetmeden önce fark etmeleriydi. Bu sihir; nefreti sevgiye, küslüğü kardeşliğe, üzüntüleri mutluluğa, dünyayı sıcak bir yuvaya dönüştürdü. Belki de bu sihir ona da bir can simidi olurdu ve kendi sessizliğinde boğulan bu adam kurtulurdu. Artık sadece sevinç kahkahalarında boğulurdu. Güldükçe kahkahaları gökyüzünde uçuşurdu. Sevdiğinin o şen kahkahalarıyla bir melodi tuttururdu. Birlikte bir senfoni yaratırlardı. Birlikte söylerlerdi şarkıları. Söyledikleri her şarkı onların olurdu. Bu melodiyi bir tek onlar birlikte tutturur, şarkının sözlerini bir tek onların ağızları söylerdi. Söylerdi, konuşabilseydi... O tüm insanların aksine konuşamıyordu ama duyuyordu ve yaklaştığını o da biliyordu. Bilinmezlikler içinde yürüyordu.

* Sen yeter ki içinden de
olsa bir 'Seni seviyorum'
de; benim kulaklarım
çınlasın kâfi...

Ama biliyordu; her şeyi söylemenin mümkün olduğu bir yer vardı ve o çok yaklaştı. Yanındaysa en az kendisi kadar sessiz hayalleri peşi sıra geliyordu. Yolun kenarındaki çiçekler gibi takip ediyorlardı onu attığı her adımda. Onun gözyaşları çiçeklerin ümidi olmuştu. Çok uzak bir yolu yürüdü; ama, onun için iki adımlıktı. Çünkü bu yol sonunda mutluluğa çıkacaktı. O, hep mutluluğun kendisine gelmesini beklemişti; ama, bu sefer kendi gidiyordu mutluluğa. Deniz kıyısındaki kayalardan birine oturdu adam. Mutluluğun sesini bilir misiniz? Mutluluk onun için sevdiğinin sesiydi. Gözlerini kapattı, sesi dinledi. İşte mutluluğun sesi. Rüzgâr fısıldadı: "Hoş geldin." Yaprakların hisirtisi eşlik etti ona. Denizin dalgalarının kıyıya her çarpışında kalbi de çarpıyordu. O hep yalnızlığın senfonisini dinlediğine inanıyordu; fakat, çalan aşkın senfonisiydi farkına bile varamıyordu. Adam bağırdı:
-Seviyor musun beni?

* Cemal Süreya

Dili kelimelere dönmezdi belki ama, yüreği aşk için çarpardı. Onun yüreğinin dilinden anlayan biri vardı burada.

Rüzgârın ağzından sihirli kelimelerden bazıları döküldü, adam duymadı. Bir umut tekrar sordu aynı soruyu:

-Seviyor musun beni? Ben hep seni düşünüyorum, sen de düşünüyor musun beni?

Kelimeler kifayetsiz kaldı, rüzgâr cevaplayamadı, adam duymadı. Adam söyleyemediklerini haykırdı:

-Biliyorum oradasın! Orası neresi bilmiyorum. Sana her ulaşmaya çalıştığımda kayboluyorum. Uzaktasın.

Rüzgâr çaresizce sayıkladı: "Buradayım"

Ve dinlemeye devam etti.

-Bir nefes kadar yakınımda hissediyorum seni, elimi uzattığımda hiçbir zaman tutamıyorum elini. Biliyorum buradasın; çünkü, bu aşk fiziksel değil tinsel bir duygu. Bu yüzden varlığını tüm ruhumla hissediyorum. Peki sen de hissediyor musun benim hissettiklerimi? Sana aşkı haykırıyorum ve senden çaresizce sevgi dileniyorum ama sen susuyorsun, duyamıyorum. "Susmuyorum" dedi rüzgâr.

-Sen de duymuyorsun değil mi beni? Peki virane kalbimin sesini de mi duymuyorsun?

"Duyuyorum."

-Benim artık konuşmaya gücüm kalmadı. Zaten konuşsam da sesimi duyuramıyorum başkalarına ve sana.

"Lütfen susma!"

-Rüzgâr da sana fısıldasın diye sana olan sevgimi rüzgâra fısıldıyorum sessizlikle.

Sessizliğin notaları varsa eğer senin şen kahkahalarınla bir melodi tuttursun yine. Şarkının sözleri sessizlik olsa da bizim bir şarkımız olsun. Ben senin sesini dinlediğimde hep mutlu oldum. Ama bu şarkıyı birlikte söyleyemeyeceğiz. Ben en güzel şarkıları senin ağzından dinledimse de, artık ben de şarkı söylemek istiyorum. O yüzden kelimelerdeki sihri sessizliğe yükleyip söylüyorum şimdi: Seni seviyorum. Sen yeter ki içinden de olsa bir "Seni seviyorum" de; benim kulaklarım çınlasın kafi... "Seni seviyorum."

Adam kıyıya yanaştı. Kıyının kenarında yolda gelirken gördüğü çiçeklerden vardı. Esen ilk rüzgârda gökyüzüne uçuşsunlar diye tüm söyleyemediklerini, atamadığı tüm kahkahalarını, yaşayamadığı tüm anılarını ve son gözyaşını da çiçeklere emanet etti. Hislerini geride bıraktığına çok emindi. Zar zor taşıdığı bedeni buz gibi suyla temas ettiğinde hiçbir şey hissetmedi. Ağzına, burnuna sular kaçtı; nefessiz kaldı yine hiçbir şey hissetmedi. Yaşamı boyunca mutluluğu hiç hissetmemişken, ölürken hüznü

hissetmektense hiçbir şey hissetmemeyi yeğlerdi. Canı acımadı ama sessizlik ruhunu acıttı. Rüzgâr ağaçların arkasından çıktı ve o da kıyıya yaklaştı. Kıyıda poyraz çıkmıştı. Şimdi yalnızca Rüzgârın sesi vardı. Kızın ruhu da adamla birlikte boğulmuş gibiydi. Adam sessizlikte boğuldu, kız adamın söylediği cümlelerde... Kim bilirdi sihirli zannedilen bu kelimelerin bu kadar can yakabileceğini? Sihirli kelimeler dünyayı sıcak bir yuvaya dönüştürmek yerine buzdan bir mezara dönüştürmüştü. Adam, üzüntüleri mutluluğa dönüştürmek için yola çıkmıştı oysa. Mutluluk adamı bekledi, o da gitti. Dağ, bayır, tepe gitti; bu deniz kenarına vardı. Adam konuştu, kız dinledi. Sonra adam sustu, kız konuştu ama adam duymadı. Adam kimsenin onu duymadığını sanıyordu ama kız onu duyuyordu. Sesini duyuramayan kişi ise kızdı. Bu sefer sesini duyuramamanın verdiği acı kızın kalbini vurdu. Sonra ne mi oldu? Adam gerçekten gitti. Çok uzaklara... 'Orası neresi bilmiyorum ama mutluluğa uzaksa adam yoldadır hâlâ. Bu sefer kızın gözünden bir damla yaş çiçeklere düşüverdi. Gözyaşları aynı çiçekte buluştu. Bir kere daha gözyaşlarıyla sulandı çiçekler. Gözyaşları bu iki seveni ayırırken çiçekleri ümitle kavuşturdular. Bu yüzden ümit hep var, ta ki çiçekler kuruyana kadar.

tarumar

ORHAN ÇOLAK-11/B

Hissedebiliyor musun?" diye sordu bana usulca arkamdan. Omzumun üzerindeki küçük şeftali tüylerinin inanılması güç bir yavaşlıkla hareket ettiğini fark etmek, kendime has özgüvenimin parçalara ayrılmasına neden olmuştu. Korkudan mıydı bu istemsiz tepki, yoksa zamanın keskin kırbacına yakalanmış kayıtsızlığımın bir cezası mıydı? Alt dudacağımı üst dişlerimle hafifçe sıkıştırdım, kanın metalik tadı dişlerimin arasından sızarak ruhuma karışıyordu. Bedenim kapana kısılmış gibi davranıyor, hareketlerimi kontrol etmeme müsaade etmiyordu. Aptal! diye bağırdım kendime öfkelenerek. Yine eskiden olduğu gibi zayıf olmaya devam mı edeceksin?

"Hissediyorum," dedim yalan söyleyerek. Yirmi birinci yüzyılda yaşadığımdandır belki, yalanlar zıvalamayı kendime bir iş haline getirmiştım. "Hatta öylesine derin, öylesine canlı hissediyorum ki şu an şuracıktan atlayabilirim."

"Atlasana" dedi bana meydan okuyarak. Yüzünü göremiyor-dum elbet, ancak bu tehditkâr - aynı zamanda alaycı- ses tonu bana her şeyi anlatıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçasını geriye almış, bir bacağına da öne atmıştı. Dizleri kırık, dudacağının kenarıyla gülüyordu yine. Eskiden olduğu gibiydi yeniden, cesur ve tarumar.

"Atlarım," dedim ben de ondan geri kalmayarak. Gözlerimi aşağıya kaydırarak denize baktım. Keskin kayalıkların kuytularında dans eden büyük, hırçın dalgalar içimdeki bana sesleniyordu. Mavinin o soğuk, kan donduran tonu gökyüzünün ihtirası ile bütünleşmiş, ufuk çizgisini görünmez kılmaya yemin etmişti. Gökyüzü ile deniz bir bütündü bugün.

Ayağımın kenarını kayadan aşağı sallandırdım. Kalbim küt küt çarpıyor, damarlarımda akan sıvının dehşetle çığıklar attığını hissediyordum.

Yaşamak buydu işte, ölümle tanışmaya birkaç saniye kala kucağınıza geliyordu. Sarıldım hayatıma, büyük bir özlemlerle, aşkla, bir tutam da hüznle. Ne diye bu zamana kadar fark etmemiştim böylesine münzevi biri olduğumu? "Görüyor musun?" dedi arkamdaki tok ses. "Şimdi hissetmeye başladın, yaşamayı, özlemeyi, şükretmeyi. O incecik bedeninde dönüp dolaşan ama asla can bulamayan binlerce kavramı tam da bu anda görebilirsin. Ölümle burun buruna gelmeden, yaşamın değerini anlayamazsın."

"Öyle midir cidden?" diye sordum safa yatarak. Yanılıyor olma ihtimali sıfırdı, dediklerine tamamen katılıyordum. Yine de içimdeki o yaramaz kız, onun o alaycı, bilmiş sesine karşı çıkmak istedi, hatta bunun için yalvardığını hissediyordum.

"Ölümle tanışmadan önce hayatın ne sıkıcı olduğunu gördüm ben. O bunalımı, o karanlığı tattım. Şimdi bütün zerrelere hissettiğim şey ölümün nahoş tadı, onun kanatları. Güvenebileceğim tek kucak. 'Eğer uçmak istiyorsan, önce düşmen gerekir' dedim zihnimin çıkmaz sokaklarına sığınarak. Kalbimin ta en derininden gelen bastırılmaz

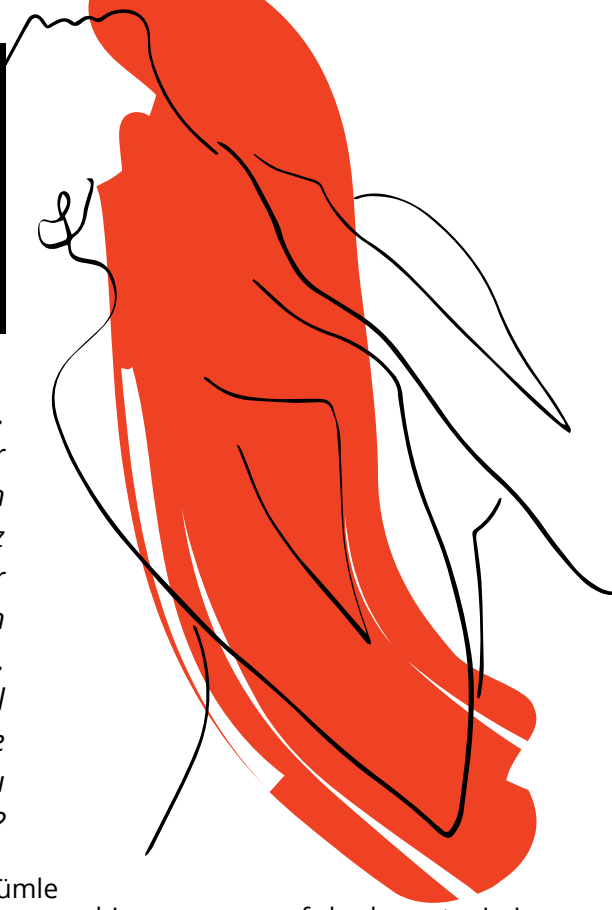
bir arzu fıskırdı tenimin topraklarından, katmerlerimin canından silinip gökyüzüne karışarak. Canlı hissediyordum artık. Fazlasıyla korkusuz, fazlasıyla minnettar. Gülmek istiyordum bağıra bağıra, ağlamak istiyordum göz pınarlarımda su kalmayana dek. "Hissediyorum!" diye bağırdım. Denizin çığığımıyla birlikte köpürdüğünü, beni çağırdığını fark ettim. Bana resmi bir davetiye yollamıştı ölüm meleğim, mutlu olmamı istiyordu çünkü o. Yaşamak ancak ölmekle mümkündür ve meleğim beni düşünerek denizi uyarıyordu bugün. "Hissetmek isteyen birisi gelecek bugün," demiştir kesin.

"Yaşamasına, bu enfes hissi tatmasına izin verin."

Arkama döndüm onun kusursuz yüz hatlarını görmek için. Ölüm meleğimin. Azrail'in. Aynıydı yine, önceki gibi. "Hissedecek misin?" diye sordu bana. Gülümsedim ve kollarımı iki yana açtım.

Atladım.

Onunla tanışalı çok uzun olmamıştı benim için. Bir ay kadar öncesine dayanıyordu aşinalığımız, onun o yüz hatlarını görel bir ay, dört gün olmuştu.

Sanki parmak uçlarıma yağmur yağmış da, derime kazıldığı koku burnuma gelmişti o an. Küvetteydim, hatırlıyorum. Sırtım soğuk, buz gibi mermere dayalıydı; ellerim kucağıma düşmüştü. Saçlarımın ta en dibinden kopup gelen gürültülü bir titreme, benliğimin cesur yanlarını sökercesine alıyor; geriye acınası korku damlaları bırakıyordu. Dişlerimin kaygan dokusunu hatırlıyorum, küvetin kendisi kadar soğuk suyuyla dolmuştu araları.

Üstüm çırılçıplaktı. Saf ve temiz olmak için soyunmuştum ölüme.

Musluk sürekli olarak damlatıyor, dizlerimin arasındaki boşluktan düşerek şıp şıp diye ritmik sesler yineleniyordu.

Kalbimin gümbürtüsü de bu seslere eşlik ediyor, uğultulu ıslığımda ruhumu boğuyordu. Göğüs kafesimin arasından sızan karanlık dumanları görüyordum şimdi.

Damarlarımı yırtarak küvetten taşıyor, ardından yanıp sönen banyo lambasının içine giriyordu. Bedenimi kucaklayan bu gece karası is, geçmişteki tüm süprüntülerimi simgeliyordu sanırsam. Bu yüzden siyahın ilk defa böyle bir tonla parladığını görüyordum. Davetkâr ancak bir o kadar da tehlikeli.

Hemen sağımda duran gümüşi jileti elime aldım ve tuttuğum nefesimi bırakarak ince bileğimi öne uzattım.

Titriyordum; sanki yer yarılmış gibiydi bedenim, kontrolünü kaybetmişti. Kendimi boğazını kaplanın sivri dişlerine uzatmış bir ceylan gibi hissediyordum. Narindim, korkuyordum ve en kötüsü acı çekeceğimi biliyordum. Ucunu hafifçe değdirdim tenime, bir damlacık kan aktı.

Yalnızca bir damla.

Koyu kırmızının içinde dolanan balıkları gördüm; okyanusları, gökyüzünü, evreni... Her şey vardı o bir damlanın içinde, bedenimin dilemması. Gözlerim tavana doğru kaydı yeniden, siyah dumanlarım iki katına çıkmıştı. Kaburga kemiklerim yarılmış, arasından sızan tüm her şey banyonun havasını ele geçirmişti. Tek görebildiğim şey küvetin ıssız mermeri ve çıplak dizlerimi sarmalayan soğuk suydü. Başımı korkakça ya-

na çevirdim ve bunu yapamayacağımı anladım ansızın. Bunun için yeteri kadar olgun değildim ben, henüz ölmek için yeteri kadar yaşamamıştım. Her şeyi boş verip uzaklaşmak istedim banyodan, bu ucuz fayanslardan, soğuktan, belki de kendimden. Hızlıca ayaklandım ve bileğimdeki kanı sildim. Tam ayağımı dışarı atacakken karşımda dikilen silüeti gördüm.

Ardından yüzünü.

Hayatımda gördüğüm en keskin, ancak en muhteşem yüz hatlarına sahip bir adam duruyordu önümde. Vücudu biraz irice, gözleri gece siyahıydı.

"Senin için gelmiştim ben" dedi ürkütücü bir sessizlikle. "Vazgececeğini düşünmemiştim."

"Kimsin sen?" dedim boğazımın düğümlendiğini fark ederek.

Susuz ve kesinlikle çaresiz hissediyordum. Banyomda ansızın beliren bu yabancı neyin nesiydi böyle?

Vücudumun istemsizce jileti kavradığını ve kendini koruma pozisyonuna aldığı gördüm. "Azrail." Tek kelime.

Zihnimin kurak çöllerinde patlayan bir su felaketi tüm psikolojimi yıkmaya yetmişti.

Kumularımın arasından akan suları düşünüyordum, kuraklıkla kavranan topraklarımın sulandığını anlıyordum.

Eksik bir şeyler yerine oturuyor, sanki çöllerim birer ormana dönüşüyordu.

Canlı hissettim ansızın; yıllardır hiç olmadığı kadar, aradığım şey sanki buymuşçasına, ilk defa doğuyormuşçasına canlı. Güldüm bir anda.

"Delirdim mi?"

Yanıma bir adım attı ve soğuk suyla yıkanmış yüzümü sıcak nefesiyle kutsadı. "Bir daha karşılaşacağız seninle, ama bu sefer farklı bir yerde, farklı bir zamanda. Ve eminim ki bir sonraki denemende korkak bir kız olmayacaksın. Yaşamak istiyorsan önce elimi tutman gerekecek."

Uçurumumdan aşağı düşerken aklımda canlanan her şey yerine geldi. Denize son hız uçarken küveti düşündüm; jileti, karanlık dumanları, soğuğu ve diğer her şeyi... Bitiyordu işte, ıstırapların keskin kokusuyla boyanmış bedenim özgürlüğe kavuşuyordu.

Ölüm meleğine, Azrail'ine.

DENİZİN SESİ

Birkaç yıl önce taşındım kimine göre unutulması kimine göre unutulmaz anılar içinden. Başladım şimdi koskoca bembeyaz sayfalara yazmaya. Kimin aklına gelirdi duyguların kocaman dalgalar olup üstüme geleceğini hikayemin başladığı yerde masmavi parlıyor önümde çıkan su sesiyle, konuşuyor sanki benimle, kim bilir kimlerin dertleri taşıyor içinde. Konuşmak yorucu geliyor bazen cevap almadıklarından. Ama anlattım yine de dört bir yanımda duran iki kulaklı soğuk duvarlara anlamlarını beklercesine. Seni de duyuyorum sıkıldığın o duvarlardan bitmeye bir sessizlik ayna olmuş duruyor önümüzde. Seçtim bu sefer denizi anlatsam içimdekileri bulur muyuz sesimiz deniz derinliklerinde, unuttur muyuz özlemi ebediyette?

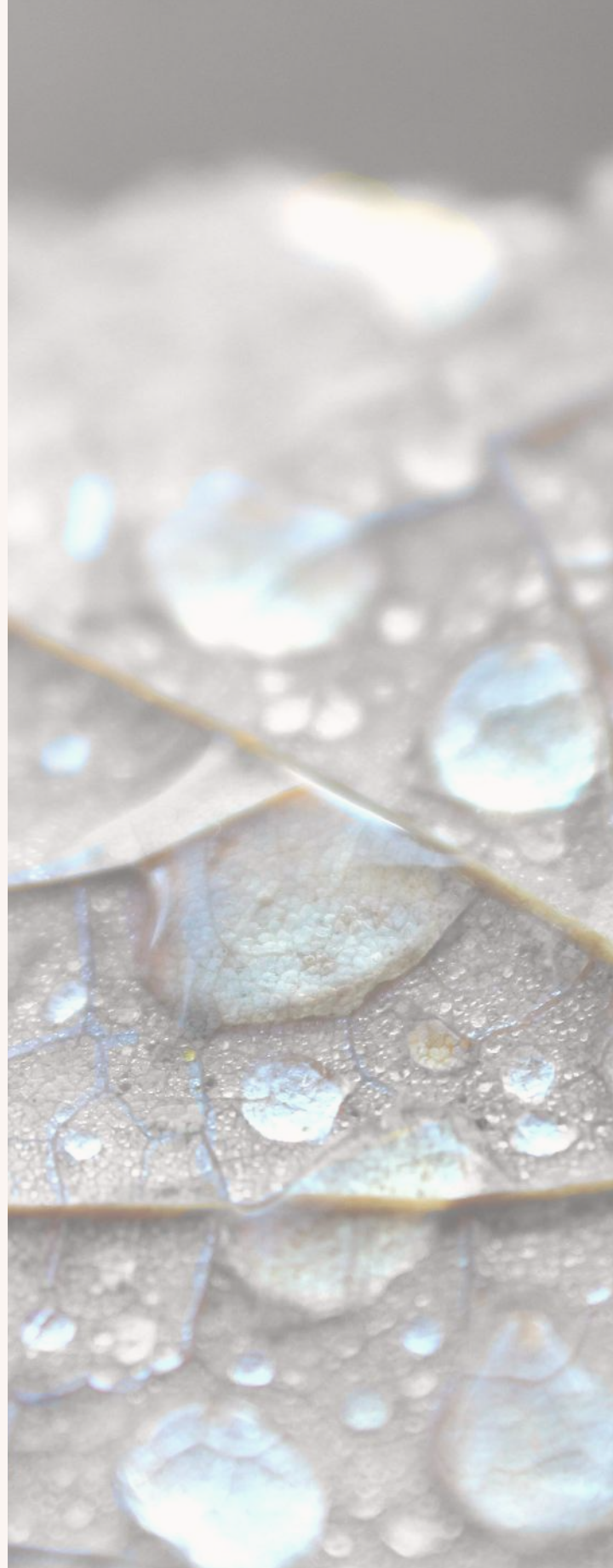
LARA AKA-10/B

İKİ RUH

Son zamanlarda rutin haline getirdiğim “sabah koşularım” birini yaptıktan sonra pek de yüksek olmayan, betondan iskeledeki denize bakan banka derin bir iç çekişle oturdum. Sağlıklı da olsa, bir yaştan sonra zorlanıyordu tabii insan. Rüzgâr yüzünden köpürmüş deniz, iskelenin taşlarına çarpıp yüzüme sıçırıyordu. Çakmağı zorlukla tutarak bir sigara yaktım. Etkilerini görmeye başlayınca günde beş taneye kadar indirmiştım de hâlâ yolu vardı bırakmanın. Dalgalı denizi izlemeye daldım. Yaşanmışımız çoktu çok olmasına da, gidenimiz de çoktu bir o kadar. Yahya Kemal’in gemi benzetmesi öyle bir etkilemiş olacak ki beni, şehrin koşuşturmasından kaçıp buraya, denizin dibine gemileri beklemeye gelmişim belki. O gidenlerin gemilerini beklemek için. Ya da belki de kendiminkini bekliyordum. Doğarken aldığım biletimin kesilmesi için.

Bu karamsar düşüncelerden sıyrılmam ancak filtrenin kararmış tarafını fark etmemle mümkün oldu. Hâlâ azıcık yanan sigarayı bankta söndürüp ayağa kalktım ve birkaç sokak ilerideki evime doğru yürüdüm. İnsanın iliklerine kadar işleyen soğuk rüzgâr yüzünden anahtar bile buz gibi olmuştu. Kapıyı açtım ve üzerimdekileri çıkartıp ocağa çayı koydum. Tost makinesine de bir simit koyup sıcacık bir duş almak için banyoya gittim. Duştan çıktım ve giyinip kahvaltı için simit, peynir çıkardım ve çayı koydum. Pek de zengin sayılmazdım, ki emekli olmadan önceki birikimlerle ve emekli maaşım ile geçinip gidiyordum. Ne çok mutlu ne de çok mutsuzdum. Kendisi için mutlu diyen birinin hiçbir zaman gerçekten mutlu olduğunu görmedim. Mutlu insan yoktur, mutsuz olmayan insan vardır. Tabii ki bu demek değil ki, insanın mutsuz olacağı bir şey yok; her şey güllük gülistanlık... İki sene önce; eşimi toprağa verirken cenazesinde, kırkında ve başsağlığı dilenirken kendimi “Bu da geçecek; insan unuttur, alışır” diye teselli ederken şu yaşımda elimde bir duble; evimin balkonunda, sonbaharın yağmurunun altında iki gözüm iki çeşme ağlarken buldum. O zamanki kadar olmasa da, onun gül yüzü aklıma geldikçe içime bir ağrı, bir acı saplanır hâlâ. Özlemin, kaybetmenin, çaresizliğin ve yarım kalan bir sevginin verdiği acıyı şu yaşımda yeni anladım. Ve asıl acı veren, mutsuz eden; iki ruh arasındaki aşkın, bir ruhunu kaybetmiş olması sanırım. Ve bu öyle bir kayıp ki, dünya gözüyle yeri doldurulamaz.

Bu boş ve amaçsız düşüncelerden sıyrıldım ve tabağımı sudan geçirip bulaşık makinesine koydum. Ardından çayımı tazeleyip gençliğimden kalma -hâlâ çalışan- teybe Zeki Müren’den birkaç parçalık bir kaset koydum. Huzurlu, sessiz ve hafif karanlık evimin içinde her köşeye dolan nağmelerle, tekrardan birazcık hüznülenerek geçmişime dönüp yeniden hatıralara daldım.

KAMP TESİ

ÖZEL DOSYA:
ÖYKÜ

NİL ÖZALP / 4-B | ÖYKÜ

Melis o gün olmadığı kadar keyifsizdi. Kamp zamanı gelmişti ve şimdi kalkıp giyinmesi lazımdı. Melis'in yerinde başkası olsa bu teklife o kadar sevinirdi ki... Ama onun sevinmemek için üç iyi nedeni vardı. Birincisi, sınıfındaki bir arkadaşının doğum gününü kaçıracaktı. İkincisi, kamplar berbattı. Üçüncüsü ise, ki bu en önemlisiydi, okul gezilerinden oldum olası nefret ederdi. Bir kere, kurallar çok sıkıydı. Bir gün hayvanat bahçesine gittiklerinde öğretmen nefes almalarına bile izin vermemişti!

"Melis! Hadi artık uyan..."

İşte annesi onu düşüncelerinden kurtardı. Aslında "kurtardı" kelimesi doğru olamazdı. Annesi, Melis'i bu kampa zorla yazdırmıştı.

Yine de artık itiraz için çok geçti. Hızla giyindi, gür kızıl saçlarını topladı ve kalpli bavulunu alıp mutfağa gitti.

"Çabuk Melis, şu ekmeği ye de gidelim." dedi annesi.

Yolculukta...

İşte şimdi otobüs durağında annesi ve en yakın arkadaşı Kızılıcak'la bekliyordu. Kızılıcak, arkadaşının huzursuzlandığını hissetti ve onunla sohbet başlandı. Maalesef bu sohbet çok da neşeli geçmedi. Kızılıcak arkadaşının bu tavrından sıkılmaya başlamıştı; ama, o anda otobüs geldi ve sohbet kesildi. Melis hızla annesine "Görüşürüz" dedi ve otobüse gitti. Kızılıcak homurtuyla karışık "Beni bekleyebilirsin." dedi. İki kız otobüse binince Melis omuz silkti ve "Aman Kızılıcak, artık geçmiş bir olay için ne diye tartışıyorsun ki?" dedi. Kızılıcak derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Bak Melis, kampı sevmemeni anlıyorum; fakat, ben kedi..." sözü yarıda kaldı çünkü Melis somurtarak uyumaya başlamıştı. Sonunda Kızılıcak da ne kadar manzarayı izlemek istese de uykuya teslim oldu...

İşte Kamp ve Koçlar...

Önce Melis sonra Kızılıcak gerinerek uyandı. Önce iki kız da ne olduğunu unuttu. Ama karşılarındaki manzarayı görünce anladılar. Kampa varmışlardı! Kızılıcak kendi çantasını aldı ve Melis'in gitmeye niyeti olmadığını görünce kızı da çantasını da peşi sıra sürükledi. Bir anda bir öğretmen yanlarına yaklaştı, gülümseyerek "Ben Begüm aç. Size ben bakacağım" dedi ve kızları bir çadırın kurulu olduğu yere yönlendirdi. "Eşyalar burada" dedi. Özellikle Melis, koç konuştuğca afalliyordu. Bu ne deli dolu bir kadındı böyle!

"Evet, kızlar size programı vermeden önce bir okuyayım." dedi ve başladı:

GÜNE MERHABA

Kahvaltı
Aktivite 1

Mola
Aktivite 2 (Öğlen yemeği)
2 saat dinleme

Aktivite 3
Duş Saati

Akşam Yemeği
Aktivite 4 (Gece eğlencesi)

Kızılıcak sevinçle etrafa baktı. Cidden burası ne güzeldi! Melis bile sırtımdan edemedi. Burayı sevmişti!

Ertesi Gün Kampta...

İki kız tam formunda uyandı. Yani aslında Melis, koç var diye mutlu görünmeye çalışıyordu. Kadın gittiği an Melis yine yatağa gömüldü ve Kızılıcak resmen kızın arkasını topladı. Sonunda kahvaltıya gittiler. Kızlar leziz omleti yerken artık Melis bile biraz alışmıştı. Yine de bu çok uzun sürmedi çünkü hâlâ birinci aktivitenin güzel olacağını düşünmüyordu. Ama yanılmıştı çünkü ilk aktivite dansı. Zumba yapacaklardı! Kızılıcak, Melis'e yaklaştı ve gülerek "Herhalde bu aktiviteye de kötü demezsin. Dans en sevdiğin..." dedi. Melis durdu. Önce yüzünde boş gözlerle Kızılıcak'a bakan bir ifade vardı ama bir anda kahkahayı patlattı. Gülerek "Biliyor musun dostum? Aslında geldiğim anda burayı sevdim sadece kabullenmek istemedim diye gülmeye devam etti. Artık burayı seviyorum!"

Küçük Sorunlar...

O gün de artık bitmişti. Deli dolu geçen gündün sonra gece olmuştu. Sabahın ilk ışığında Melis uyandı. Çadırın yanındaki tuvalete gitti ve dişlerini fırçalamak için fırçayı aradı ama yoktu. Melis panikle başka yerlere baktı ama yine bulamadı. Çok geçmeden aynası, kitabı ve tarağı da yoktu. Kızılıcağı da uyandırdı. Kızlar her yere baktı ama bulamadı. Anlaşılan o ki, sırf Melis'in eşyaları kaybolmuş değildi. Kızılıcak'ınkiler de yoktu! İki kız gün boyu kötü düşüncelere boğuştu... Eşyaları biri çalmamıştı ya!

Kampın Son Günü ve Kayıp Eşyalar...

Kızılıcak ve Melis kampın son günü oturmuş, konuşuyorlardı. "İyi de o eşyalar kimin işine yarar?" diye sordu Melis. "Bilmem" dedi Kızılıcak, "Maddi değerleri de yok! Eh kampın son gününü kara kara düşünerek geçirmek istemem." dedi Melis. O sırada Kızılıcak'ın kafasına bir ayna düştü. "Hey! Aynam" diye haykırdı, Melis. "Dur... Bunlar nereden geliyor? Şu kavuktan galiba" dedi Kızılıcak.

İki Saat Sonra...

Kızlar sevinçle bavularını topluyordu. "O sincap ne yaramazdı. Eşyaları alıp yuvalarına koyacağı kimin aklına gelirdi ki?" dedi Melis. Kızılıcak dedi ki. "Hadi Melis otobüs kalkacak." İki kız bir anda hüzünlendi. Melis bile buna şaşırdı. Koskoca kamp nasıl bitmişti? Artık yazını keyifle geçirebilirdi en azından. Eve döndüğünde özellikle o sincapla ilgili anlatacağı çok şey olacaktı!

»» **Son** ««

Hikâye Zamanı

EYLÜL BAYKARA-İDİL AKVARDAR-EFE BALLAR

1

DÜNYANIN SONU GELMİŞTİ VE ONUN SÖYLEYECEK TEK BİR ŞEYİ VARDI:

ESİLA BURÇ- DÜNYANIN SONUNA DOĞMUŞUM DA ÖLMÜŞÜM DE HABERİM YOK!

OSMAN AY- NE DİYE BİLİRİM Kİ DÜNYANIN SONU GELMİŞ ÇOK GARİP, HAKKINIZI HELAL EDİN.

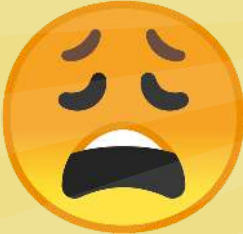

2

SOĞUK BİR ESPRİ YAPMASI GEREKİYORDU, ACABA NE DİYECEKTİ ?

EKİN YALÇIN- Limonun yarısı limbeş.

EMEL HASİBE ERDEM HACIOĞLU- KAFAM İYİ DEĞİL ŞU AN, SONRA CEVAPLAYAYIM.

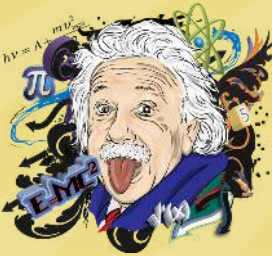
3

HAYATINI TEK BİR KELİMEYLE ÖZETLEMELİ İTSE BU NE OLURDU?

ALAZ EROL- İzdırap

MEHMET EFE AKSU- Kare

ERCAN AKTAŞ- Mücadele

4

ATOMU ONDAN ÖNCE PARÇALAYAN EİNSTEİN'A NE DEMEK İSTERDİ ?

BİRCAN GİŞİ- Ön yargıyı parçalamak atomu parçalamaktan daha zordur!

5

EN SEVDİĞİ COĞRAFI ŞEKİL NEYDİ?

GÖKHAN AKGÖZ- MANTARKAYA!

ÇİFT YÖRLÜ ENGELİ

İPEK
ATAY
-
10/A

Engel denilen şey illaki fiziksel mi olmak zorunda? Sadece dışarıdan bakıldığında mı anlaşılır? İnsanın yüreği engelli olamaz mı?

Tek tek ele alacak olursak fiziksel engel ile başlamak gerekir. Fiziksel engel doğuştan ya da bir kaza sonucu meydana gelebilir. Bu; kişinin kendisini hem ruhsal hem fiziksel yönden etkileyeceğini bildiği halde bilerek yaptığı bir şey değildir. Dolayısıyla onlara başka bir gözle bakmak ya da onları başka bir tabakadan görmek yanlıştır. Çünkü bu durum onların kontrolü dışında gerçekleşir.

İnsanın yüreği engelli olamaz mı?

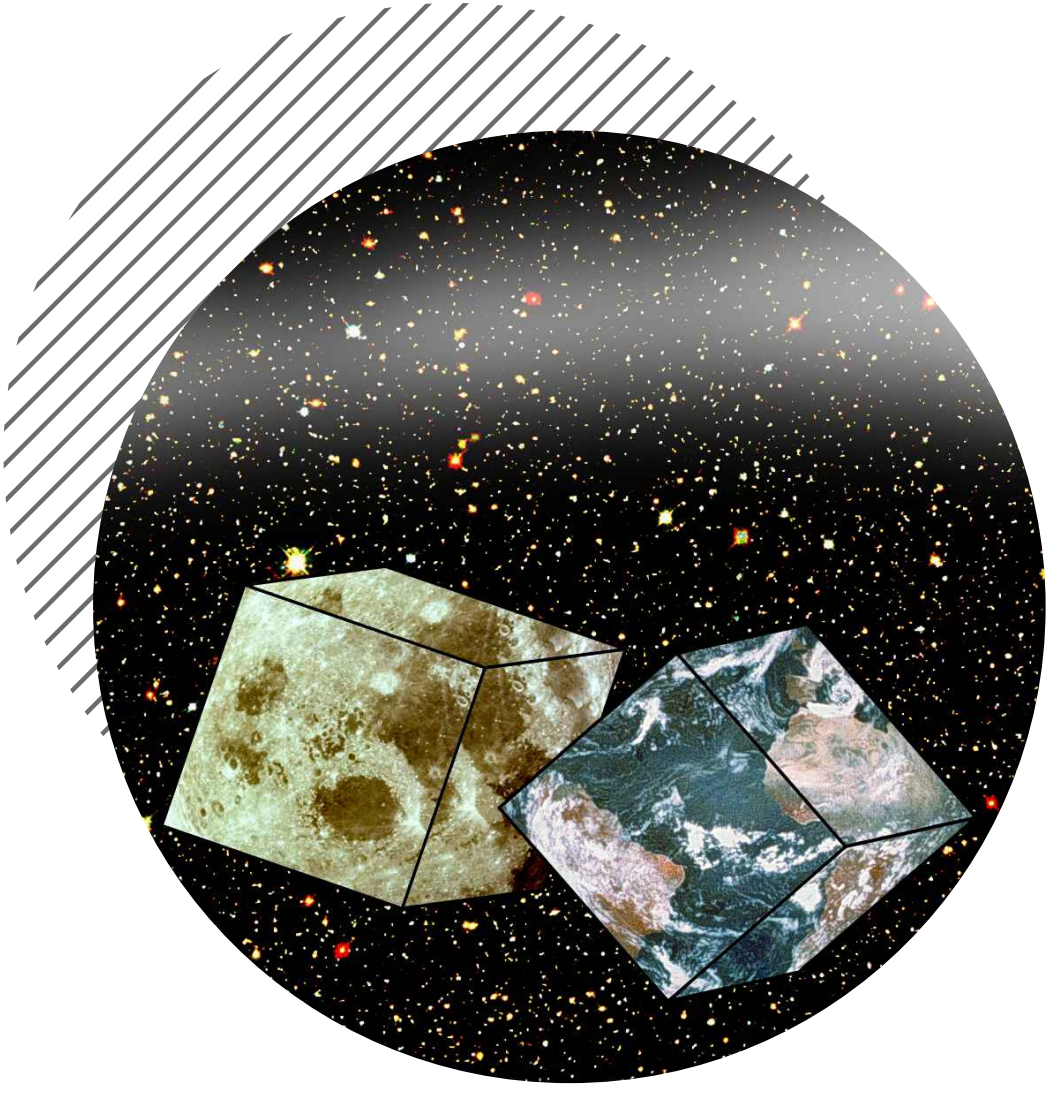

Duygusal engel de fiziksel engel gibi kişinin kasti bir şekilde yaptığı bir şey değildir. Ya kendini bildiğinden beri öyledir ya da yaşadığı şeyler onu engelli hale getirmiştir. Duygusal yönden engelli olma hali kişinin etrafına duvarlar örmesi sonucu hem kimsenin içeriye girememesi hem de kendisinin dışarı çıkamamasıdır. Etrafımdan örnek verecek olursam en büyük örnek olarak kendimi görüyorum. Ne kimseyi sevebildim ne de kimseden nefret edebildim. Hiçbir zaman kendime ve duygularıma söz geçiremedim.

Bu ikisinin de tedavisi onlara her türlü destekte bulunabilmekten geçer. Hem maddi hem manevi açıdan arka çıkılmalıdır. Özellikle manevi çünkü fiziksel engeli olan kişilere karşı umutsuz vaka gözüyle bakmak onların da

iyileşeceklerine dair olan umutlarını kaybetmelerine neden olabilir. Duygusal engeli olanlar için ise çaba gösterilmelidir. Her daim o kişilerin yanında olduğunuzu, her durumda onları koruyup kollayacağınızı belli etmelisiniz. Yoksa onlar kafalarında sürekli atıp tutarak bir senaryo uydururlar ve kendi kafalarındaki gerçek bile olmayan senaryoların sonuçlarıyla daha kötü olabilirler.

Uzun lafın kısası kimse kimseden alçak veya üstün değildir. Kimsenin kimseden farkı yoktur. Kimse kimseyi farklı görüp farklı davranmamalıdır. Sadece bazı durumlarda eksilere düşenleri nötralleştirmek gerekir o kadar.

Z A R

*Önce attı Tanrı zarları altı altı,
"Kırık" diye seslendiğinde Şeytan uzaktan bir kahkahayla
Adem sakladı Havva'yı kaburgasına
Vücutunda aynı anda hem çocuk hem aşk taşıyabildiği içindi belki,
Şeytandan korkusu Adem'in ve çamura sığınağı sonsuza değin
E ne de olsa bir oğlu diğerini öldürdüğünde ve
Bir karganın sesi Şeytanın sesinde eridiğinde
Kötülük başlamıştı artık evrenin her yerinde
Suç atmak ne denli zor olabilirdi ki şeytana
Cesaret etmektense kendi ayıbına sarılmaya
Yüzyıllık laneti başlatmaya
Suç adalet vicdan
Ve tabi vicdan hep kaybetmeye yazgıl*

Dünyada ilk kez 1953 yılında Harvard Üniversitesi tarafından uygulanan bir Birleşmiş Milletler benzetimi olan MUN'a TED İzmir Koleji öğrencileri de katıldı.

Dünyanın dört bir tarafından gelen katılımcı öğrencilerle birlikte, bu konferanslarda gerçek dünya meselelerini tartışıp Birleşmiş Milletler delegesi gibi dünya sorunlarına çözüm ürettiler.

TED İZMİR KOLEJİ HARVARD'DA!

EYLÜL HASANEFENDİ- 10/B

Model United Nations, Birleşmiş Milletler'in işleyiş prensibini izler ve komitelerden oluşur. BM'deki temsilciler gibi MUN'a katılan her okula bir ülke verilir ve delegelerden verilen ülkelerin siyasi, ekonomik ve kültürel yönden tanımları beklenir. Komiteler her sene aynı kalsa da işledikleri konular aksine farklılık gösterir. Delegeler kendilerine verilen konuları ve ülkeleri hakkında bilmeleri gerekenleri sağlam kaynaklardan doğru bilgilere ulaşmaları gerekir. Etkinlik süresi boyunca konular üzerinde konuşmalar yapılır ve tartışmalar olur. Delege etkinliğe katılım göstermek isterse bu ikisi arasında neden sonuç ilişkisi kurması gerekir. En sonunda komitenin konu olarak seçtiği soruna bir çözüm bulunmaya çalışır. Oy çoğunluğu sağlayan "resolution paper" kabul edilir.

"Committee session" olarak adlandırılan süre boyunca delegeler, komitelere katılmak zorundadır. Bu süre zarfında "moderated caucus" ve "unmoderated caucus" olarak adlandırılan iki zaman dilimi bulunur. Harvard MUN; iki gün birer "committee session", diğer iki günde ise ikişer "committee session" olmak üzere yaklaşık hepsi dörder saat toplam dört günlük bir süreçtir. Komiteler "roll-call" yani yoklamalarla başlar. Yoklamanın süresi komitenin büyüklüğüne göre değişir. "Roll-call" bittikten sonra delegeler "chair"a "motion" yani komitenin konusuyla bağlantılı olarak önerilen tartışma konuları ya da "point" yani delegenin komite süresinde "chair"a sunduğu genel önerilerdir. Bunlar konuşulan konuyu değiştirmek veya dele-

genin "chair"a herhangi bir sorusu olabilir. "Moderated caucus" zamanında komitede delegeler tarafından "chair"a sunulan "motion"lar bir liste haline getirilir ve oylama yapılır. Oy birliği sağlayan "motion" için delegelere belirlenen süreler içerisinde konuşmak isteyenler üzerinde ülkelerinin ismi yazan pankartlarını kaldırırlar ve "chair" aralarından rastgele seçer. Konuşma yapacak delege sahneye çıkar ve süresi boyunca konuşur. Delege süresinden önce konuşmasını bitirebilir; ancak, süresini geçemez. Geçtiği takdirde delege "chair" tarafından uyarılır. Komiteler çoğunlukla böyle geçer.

Etkinliğin Harvard'da olmadığını öğrendiğimde biraz hayal kırıklığına uğramıştım ve gitmeden önce hiçbir şekilde arkadaş edinemeyeceğim, gezinin bana bir şey katmayacağı, cesaret edip konuşamayacağım gibi ön yargılarla Türkiye'den ayrılmıştım. Ancak üçüncü gün yani etkinlik gününde kayıt yaptırdıktan sonra grupça konuşurken yanımıza birçok insan gelmeye başladı. Tesadüfen ilk tanıştıklarımız Türk'tü ve benim komitemde de bulunan biri vardı. Zaman geçtikçe bir sürü yabancı ve Türk'le tanıştık. Benim komitem büyük olduğu için birçok insanla konuşma fırsatım oldu ve çeşitli insanları tanıma şansını elde ettim. Aralarında en çok Peru'dan gelen biriyle yakınlaştım ve sayesinde daha da fazla insanla tanışabildim. Genel olarak MUN'a karşı korkularınız ve ön yargılarınız varsa böyle bir etkinliğin bunları geride bırakacağından eminim ve HMUN'a katılma fırsatınız olursa bunu kaçırmamanızı öneririm.

Tecrübe ✓ Farklı bakış açısı ✓ Yeni insanlar ✓

KUTAY ÖZKAN-11/B

Amerika'da Harvard Üniversitesi'nin düzenlediği MUN'a katılmak benim için çok farklı bir tecrübe oldu. Pek çok ülkeden/ kültürden insanla tanıştım. Ülkeler ile ilgili fikir sahibi oldum. Bu konferans benim dünyaya bakış açımı değiştirdi diyebilirim. Takım çalışması becerilerimi geliştirmekle kalmadı, insanlarla konuşarak iletişime geçme konusunda kendimi iyi ifade edebilme ve etkili iletişim kurabilme yönümü de geliştirdi. Oradayken bir Azeri Türk'ü ile karşılaştım. Kendisi 2016 yılında Amerika'ya geldiğini söyledi ve orada çok rahat olduğundan bahsetti. Amerika'da birçok Türk vatandaşının yaşadığını gördüm. Orada kalmanın dışında turistik açıdan da harika bir yer. Her yeri gezip görmeden dönesi gelmiyor insanın. Şunu da fark ettim ki, yabancıların tek artışı ana dillerinin evrensel dil olması. Onun dışında çoğu konuda, örneğin yaratıcılık konusunda, geri oldukları aşikâr.

EFE ÖMER ŞAHİN- 11/C

Amerika'ya varmak için yaptığımız 12 saatlik uçuştan sonra New York ve Boston'da çok eğlendim. Aynı zamanda pek çok yer gezip oralardan bir şeyler alma şansım oldu. MUN konferansında uluslararası ilişkiler, delegelik, formal konuşma ve sahneye çıkmayı içeren etkinlikler vardı. Bu konferansta ben Ürdün'ün delegesi olarak bana verilen konu hakkında konuştum. Pek çok yeni insan tanıdım. Gezerek öğrenilebilecek bir konferans olan MUN gezisinin sonraki yılına katılma fırsatınız olursa kaçırmayın. Priz adaptörünüzü unutmayın!

ALARA MELANIE CAREY- 11/B

Amerika'da Harvard'ın düzenlemiş olduğu konferans çok güzeldi. Her ülkeden değişik insanlarla tanışmak ve farklı kültürlerle ait bu insanları bir arada görmek çok hoş bir deneyimdi. Konferansta, her ülkenin kendine has bakış açısıyla bildirilen görüşleri dinlemek, dünya sorunlarıyla yakından ilgilenmek ve nasıl çözüm üretebiliriz diye birlikte kafa yormak ufuk açıcı bir tecrübe kazandırdı. Bir ülkeyi temsil ederek başka ülkelerin görüşlerini ve kültürlerini öğrenmek için de yararlı bir konferanstı.

ASSYL BEXAİN-9/C

Amerika muhteşem bir ülke. Konferans için gittiğim etkinlikte iki şehirdeydik: New-York ve Boston. Bu iki şehir birbirinden çok farklı. New-York çok sesli, kalabalık ve binaları çok yüksek modern bir şehir. Boston ise, daha sakin ve eski İngiliz tarzında yapılmış evleriyle dikkat çekiyor. Üniversite sayısı da epey fazla. Bu farklılıklarına rağmen her iki şehir de çok güzel.

Harvard MUN'a gelirse, konferanstan çok şey öğrendim. Pek çok insanla tanıştım. Yabancı bir dille iletişim kurabilmenin haklı gururunu yaşadım. Yeni edindiğim arkadaşlarımın dünya görüşleri beni çok etkiledi. Kendime yeni bilgiler kazandırdığım ve bu konferansa katıldığım için çok mutluyum.

KAYRA PAMPAR-9/B

DEATH NOTE

ANİME: DEATH NOTE
(ÖLÜM DEFTERİ)

TÜR: DOĞAÜSTÜ
GÜÇLER, POLİSİYE,

GERİLİM, GİZEM, SHÖNEN*
PSİKOLOJİK,
IMDB PUANI: 9/10

*SHÖNEN, GENELDE 13-18 YAŞ ARASI
ERKEK OKUYUCU/İZLEYİCİ KİTLESİNİ
HEDEF ALAN BİR MANGA/ANİME
ALTKÜMESİDİR.

DEATH NOTE

デスノート

Bu sayıda tanıtacağım anime "Death Note". Death Note anime izlemeyen kişilerin bile bildiği hatta izlediği bir animedir. Mangası 2005 yılında başlamış ve 2007 yılında sona ermiştir. Toplam 36 bölümden oluşan anime, bu kadar kısa olmasına izleyen çoğu kişiyi akıl karışıklığı ve hayran kalma duyguları arasında bırakmıştır. Konusu kısaca şöyle:

Light Yagami, üniversite giriş sınavlarına hazırlanan lise son sınıf öğrencisidir. Light, Japonya'nın belki de en yetenekli ve zeki öğrencisi olmasına rağmen, yaşadığı dünya ona tat vermemektedir. Her gün gittikçe artan suç oranı ve adalet sisteminin vasatlığı, onun için bu dünyayı daha da anlamsız ve çürümüş kılmaktadır. Bu yüz-

den de hiçbir şeyde anlam görememektedir. Light, bu buhranlarını kendi içinde yaşarken, ders sırasında bir defterin gökten düştüğünü görür. Okul çıkışı elinde olmadan defterin düştüğü yere yönelir. Defterin üstünde "Death Note" yazmaktadır. Defteri yerden alıp incelediğinde hiç de inanacağı şeylerle karşılaşmaz.

"Bu deftere ismi yazılan insan ölecektir." İzlediğim ilk animedir, benim için yeri hep ayrıdır. İzlerken kafamı allak bullak eden, sürekli diğer bölümü merak ettiren, abartısız 20 kere izlediğim bir animedir. Mangasına yeni bölümler gelir diye bekliyorum hâlâ.

Puanım 9,2.

TED İZMİR RADYO

Dünya Radyo Günü

SESİN GÜCÜNE KULAK VERİN

Önceki yıllara göre popülerliğini yitirse de Dünya Radyo Günü her yıl 13 Şubat tarihinde kutlanmaya devam ediyor. Neden böyle bir gün var konusuna gelecek olursak, Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü (UNESCO) bir iletişim aracı olarak radyonun önemine değinmek ve uluslararası radyo yayıncıları arasındaki etkileşimi artırmak için bu günü ilan etmiştir.

Radyonun çalışma prensibi şu şekilde; elektromanyetik radyo dalgalarındaki ses modülasyonu. önce elektronik ortama, sonra da sese çevrilmektedir. Guglielmo Marconi tarafından icat edilen radyo hâlâ birçok kişi tarafından gündelik hayatta kullanılsa da, geleneksel radyolar yerini yavaş yavaş dijital platformlara bırakmaktadır. Bunun en büyük sebebi as-

ALİ UYSAL
MÜZİK ÖĞRETMENİ

lında gelişen teknoloji. Birçok insan radyoyu artık frekans üzerinden değil, ya ağ (web) sitesi üzerinden ya da cep telefonlarındaki uygulamalar üzerinden dinlemekte. Dolayısıyla hemen hemen her radyo kanalı ağ ve uygulamalar üzerinden de yayın yapmaktadır. Biz de TED İzmir Koleji ailesi olarak gelişen teknolojiyi de göz önüne alarak radyo dünyasına ağ üzerinden giriş yaptık.

TED İZMİR RADYO KURULUŞU

TED İzmir Radyo ekibi, 2017-2018 eğitim-öğretim yılında Lise Müdür Yardımcımız Berna Kurtuluş'un fikri ve önderliğinde, Müzik öğretmenimiz Ali Uysal'ın da katılımıyla kuruldu. Radyomuzun yayın hayatı, gerekli altyapı çalışmalarının tamamlanması ve prosedürlerin sağlanması ile 2018-2019 eğitim-öğretim yılında başlamış olup şimdiye kadar öğretmen ve öğrencilerimizin ve okul dışı konukların yer aldığı çok sayıda program yapılmıştır. Okul radyomuz 7/24 ağ üzerinden yayın yapmakta olup <http://radyo.tedizmir.k12.tr> adresinden dinleyebilirsiniz.

“

K
U
M
A
R
B
A
Z

Bugün yine masadayım, kartlarım kapalı,
Kocaman bir çift göz var karşımda.
Yine kaybedeceğim, çünkü gözlerine bakmak sakıncalı,
Senin güzelliğin gözüküyor bu zarlarda.

Yine ortaya koydum bütün hayallerimi,
Her şeyimi kaybettim, çünkü seni sevdim.
Yine oynuyorum kazanmak için gözlerini,
Seni sevmekten bir kez olsun pas geçmedim.

”

RÜYAM ANLAM

MELİS'E

Seni gördüğüm her gün bahar
Benim sevdalım ab-endam gülden güzel kokar

Yağmur ona, güneş ona, gök ve mai ona
Meçhuldür kimin bana böyle hissettireceği bir daha

Eski beni unuttum senden beri
Var mıydı gerçekten bu garip senden evveli

Sana aşkım cihanda devam olmuş
Zümrüt gözlerin rüyama anlam olmuş

Lakin sen yokken sol yanımda
Üşüyorum zemherinin soğuşunda

Ben kıyamazken senin ay rengi tonuna
Hangi el giriyor benim yeşil gözlümün koluna

Sevdalım bu Mu'dem burada kan ağlar durur
Sen fark etmez misin verdiğim kalp atar durur

MU'DEM
YILDIRIM EFE ERSİN

MÄNİ

Birden geldin aklıma
Demek isterdim sana
Yalan söyleyemem ki
Sen her daim aklımda

XxXxXxX

Şimdi ders vakti kimya
Başlarım böyle soruya
Dinlemem ki hocayı
Seni hiç anlatmadıkça

Elma yedim tatlıydı
Geriye sapı kaldı
Bir an düşünmek seni
Elmadan da tatlıydı

XxXxXxX

Sabah uyanamadım
Geç yatmışım anladım
İçim bi' kötü oldu
Ya sana geç kalsaydım

ŞİİR |

AN
KA

PARAMPARÇA

*Olaçağız;
Belki de Olduk*

Şiirler-2

Hayatta güçle büyüdük hep;
Yıktılar bizi, yine de doğduk
parçalardan
Bitmeyen ızdırap
Dalgalar olup vurdular
yüzümüze
ama ne kadar yıkılsak da
Cevap verdik kahkahalara
bu yıkılışlara

ÖDÜLLÜ

SUDOKU

	9			1				
		7				4	1	
			4		3			6
9		3			1		2	
		2				8		
	1		2			9		5
1			9		7			
	6	8				3		
				3			6	

Sudokunun çözümünü ilk gönderen kişiye kitap hediye ediyoruz. Bunun için yapmanız gereken çözdüğünüz sudokunun fotoğrafını tedebiyat@tedizmir.k12.tr adresine göndermeniz. Ders saati bitiminde **(Ders saati içerisinde gönderilen mailler geçersiz sayılacaktır. 16.30'dan sonra gönderilenler dikkate alınacaktır.)**

İyi ki varsınız!

#17Şubat
#Dünyakedilergünü

Geçen sayının sudoku çözümü

1	6	7	9	8	3	5	4	2
3	2	5	1	6	4	8	9	7
9	8	4	7	5	2	1	6	3
6	7	8	5	2	1	9	3	6
6	3	2	8	7	9	4	1	5
5	9	1	3	4	6	7	2	8
8	4	6	2	1	7	3	5	9
7	1	3	6	9	5	2	8	4
2	5	9	4	3	8	6	7	1

GEÇEN AYIN KAZANANI:

BİRAY PINAR

